Український християнський часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 6 (140) червень 2004

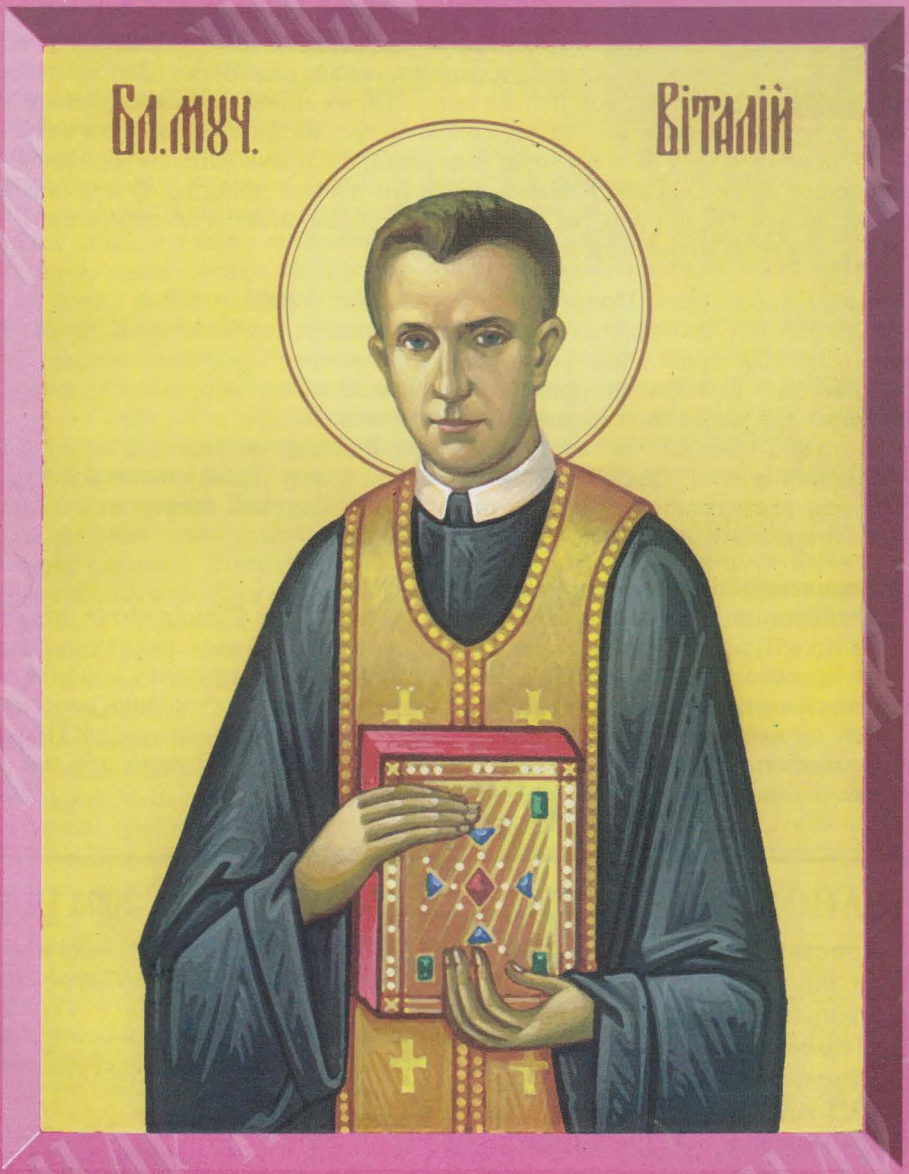

ВИДАВНИЦТВО "КАЙРОС" ПРОПОНУЄ:

Видавництво **"КАЙРОС"** (з грецької "благодатний час") засноване в 1993 році при Київському коледжі Католицької Теології св. Томи Аквінського. 19 січня 1994 року це видавництво було передане Ордену Проповідників.

Основні видання видавництва: "Парафіяльна газета" (всеукраїнський католицький тижневик, який видається з 1 листопада 1993 року), журнал "Проповідник" (щомісячний катехитично-формаційний додаток до газети), Бюлетень релігійної інформації (виходить раз на місяць).

Крім того, за останні роки видавництво "Кайрос" випустило українською та російською мовами близько 50 видань євангелізаційного та катехитичного характеру.

Жан Ваньє. **Бути людиною.** – 2000. – 156 с.

Ця книжка про людське серце, про те, що найсуттєвіше в кожному з нас – поза нашими вміннями, знаннями, талантами, нашою слабкістю, нашими звичками та переконаннями. Автор прагне показати, як ми можемо звільнитися від влади темряви та страхів, які ув'язнюють нас, не дають нам бути справді собою, породжують у нашому серці ненависть, що призводить до ворожнечі та відкинення інших людей. Книжка вчить іти довгою дорогою зростання: від егоїзму до любові, від рабства до свободи, від замкненості до відкритості; це дорога, яка веде до повноти людської зрілості.

Єжи Гжибовський. **Подружні дороговкази.** – 2003. – 188 с.

Ця книжка є своєрідною збіркою дороговказів, що постали на ґрунті 25-річного досвіду проведення реколекцій під назвою "Подружні зустрічі". Ці дороговкази – не моральні повчання і навіть не знаки заборони або дозволу, це пропозиції, вибір яких належить робити читачеві...

Мета цієї книжки – показати подружжя й родину як життя зі застосуванням діалогу одне з одним і з Богом; завдяки цьому діалогу вдається краще зрозуміти неповторність кожного подружжя і відкрити багатство індивідуальності кожного з нас.

Реколекції зі святим Августином. – 2004. – 80 с.

У книжці подано тексти реколекцій, які о. Едвард Станєк читав для студентів Колеґіуму св. Анни у Кракові 1993 року. Автор хоче ближче ознайомити нас із особою св. Августина, щоб він став нашим приятелем і допоміг нам відповісти на низку складних питань: який сенс життя людини на землі? У чому полягає навернення? Чому святий вирішив належати до Церкви попри численні її слабкості? Чим для нього є молитва? З яким девізом він переміг у своєму житті?

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2004 РІК

християнський часопис "МІСІОНАР" і Ви знайдете духовного приятеля, який допоможе зрости у св. вірі, помножить у серці любов до Бога і ближнього, розрадить у хвилині смутку!

Передплатний індекс – 23959

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 3 місяці – 5 грн.,

на 6 місяців – 9 грн. 40 коп.

Слава Ісусу Христу!

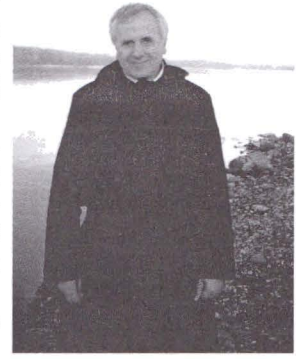

У цьому числі ми звернули увагу на деякі вагомі події з життя Церкви: посвячення нового монастирського комплексу отців Редемптористів, складення вічних обітів на Закарпатті та оголошення про набір учнів на навчання у молодіжному навчальному центрі ім. св. Івана Боско.

Голландська столиця Амстердам стала осередком проведення Міжнародного молитовного дня з нагоди Зелених свят із метою вшанування Пресвятої Богородиці – Матері всіх народів. У обширній статті ми повідомляємо про зміст амстердамських об'явлень Матері Божої.

Нам слід в окремий спосіб зрощувати в собі дар страху Божого, не боячись нічого, крім одного – гріха. У цьому нам допоможуть роздуми К'яри Любік, у яких вона ділиться своїм глибоким досвідом: великим довір'ям до Бога у важкі воєнні часи.

Хоча зима ще давалася взнаки впродовж цілої весни, все-таки поступово настає літо, а з ним і починаться канікули. Стаття о. Василя Зінька, ЧСВВ про перший і останній дзвінок допоможе нашим читачам зрозуміти деякі шкідливі явища у сфері освіти.

Дякуючи Богу, в Україні ще існують декілька інститутів біоетики, через які чимраз глибше закорінюються у науці засади християнської моралі в галузі людського життя. Цього разу подаємо вам витяги зі змістовної наукової статті о. д-ра Валентина Позаїча, ТІ (Хорватія) про клонування людини. Усі практикуючі християни повинні часто сповідатися, але слід це робити добре. У цьому їм допоможе перша частина публікації о. Ігоря Яціва про св. Тайну Покаяння.

Багато хто з нас у дитинстві читав про пригоди Робінзона Крузо. Змістовна стаття Віри Арів про цей твір, напевно, допоможе дітям і молоді та й всім дорослим зрозуміти, що, дотримуючись Божого закону, все-таки легшим і коротшим шляхом дійдемо до Бога, ніж коли зловживаємо власною свобідною волею.

У 21 ст. нам може видаватися, що магія відійшла у забуття ще від доби середньовіччя. Однак так воно не є і в цьому можемо переконатися, прочитавши змістовну статтю нашого талановитого дописувача бр. Миколая Микосовського, ЧСВВ. Він також продовжив розповідь про маленького віслюка. Можливо, серед наших читачів знайдуться охочі продовжити цю розповідь про осла, яка має своє місце на сторінках Святого Письма.

З численних подяк читачів, які коротко сформульовані у цьому числі, ще раз переконаєтеся у великій силі молитви. Могутність молитви у виді дев'ятниці засвідчив своєю розповіддю наш постійний дописувач о. Мелетій Батіг, ЧСВВ.

Розпочинаймо, дорогі читачі, цей червень місяць бадьорі духом й у надії, що дари Духа Святого (мудрість, розум, рада, мужність, знання, побожність і страх Божий) зродять у нас добрі плоди (любов, радість, мир, терпеливість, доброта, милосердя, віра, лагідність і поміркованість).

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

(Поблагословлені Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ КРАЩЕ УСВІДОМЛЮВАЛИ СВІЙ ОСОБИСТИЙ І СУСПІЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК СВІДЧИТИ БОЖУ ЛЮБОВ ДО КОЖНОЇ ЛЮДИНИ І ВСЬОГО ЛЮДСТВА.

Усі ми, християни, віримо, що Бог є любов і що Він присутній усюди в нашому страждальному світі. Знаємо, що любов будує спільноту, а ненависть її руйнує. Ми зобов'язані передусім усувати всяку злобу і ворожнечу. Кожна людина потребує засобів до життя, хоча би мінімальних. Ми повинні до тих, які в біді, проявляти своє милосердя і любов.

Подібно як кожна жива істота потребує тепла і світла, щоб жити, так і людина прагне пізнати істину й правду. Наш обов'язок свідчити Божу любов до кожної людини і всього людства, а це означає жити і голосити

правду, усувати всяку ненависть і щедро ділитися з потребуючими засобами, необхідними до життя.

Кожен із нас є зобов'язаний свідчити правду Божу і сприяти тому, щоб інші свідчили про Бога, Який присутній у цьому світі. Ми всі покликані наслідувати нашого Божественного Спасителя. Похвальним є заснування спілок християнських журналістів, які ширять і боронять істину в будь-яких умовах, а також діяльність різних товариств християнського милосердя і солідарності, які співпрацюють із міжнародними організаціями: "Карітас", "Червоний Хрест" тощо.

Молімося, щоб усі християни на світі усвідомили обов'язок жити так, щоб ті, які відчувають їхню любов і турботу, змогли у них вбачати Отця Небесного.

Місійний: ЩОБ РЕЛІГІЙНУ СВОБОДУ В АЗІЙСЬКИХ КРАЇНАХ, ЯКА Є ОСНОВНИМ ПРАВОМ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ, ЩОРАЗ БІЛЬШЕ ШАНУВАЛИ.

На найчисленнішому азійському континенті проживає найменша кількість християн. У багатьох азійських країнах їм чинять кривду: спалюють храми, вбивають місіонерів тощо. Однак, на жаль, існують такі прояви, коли також християни мстяться нехристиянам чи представникам інших релігій, зокрема буддистам, мусульманам у своїх країнах. Св. Церква закликає усіх християн не мститися або відплачувати злом за зло.

Гідним до наслідування є вчинок сербського православного єпископа з Косова Амфілохія Радовіця, який відважно став перед мечеттю у Белграді, котру хотіли зруйнувати розлючені сербські фанатики. Цей владика сказав: "Зруйнуєте цю мечеть тільки через мій труп". Тоді до нього приступили як католицькі, так і православні священики, щоб у солідарності оборонити від вандалізму мусульманську святиню.

Отож, якщо ми просимо, щоб нехристияни шанували нашу свободу сповідувати істинну Христову віру, то й ми повинні також шанувати свободу тих, які сповідують іншу віру в християнських країнах. Однак ми повинні залишатись свідомими того, що Христовий заповіт іти по всьому світу і зробити Його учнями всі народи зобов'язує нас усіма законними засобами ширити Христову віру всюди у світі, в тому числі й у Азії.

Молімося, щоб як уряди, так і нехристияни азійських країн ставилися толерантно до християн, шануючи свободу сповідування усіх релігій у своїх країнах.

Місцевий: ЩОБ СУСПІЛЬСТВО УКРАЇНИ ЗБАГНУЛО РОЛЬ БАТЬКА У СІМ'Ї, А ДІТИ ЗАВЖДИ ШАНУВАЛИ СВОЇХ БАТЬКІВ.

У нашому суспільстві не прийнято відзначати свято батька, але св. Церква закликає нас молитися за те, щоб кожний батько у своїй сім'ї усвідомив свою важливу роль і гідно її виконував. На основі старозавітнього біблійного об'явлення батько сім'ї є "домашнім священиком". Він має обов'язок приводити на шлях спасіння усіх членів своєї сім'ї, ідучи першим по цій дорозі. Хто перший іде, найбільше отримує ударів і найчастіше увесь ризик бере на себе, але він також повинен добре знати шлях, яким він веде своїх прихильників.

Хоча християнство завжди проповідувало рівність чоловіка і жінки, все-таки авторитет батька повинен залишатися у сім'ї, передусім його духовний авторитет. На жаль, у нашому суспільстві часто складається якесь неправильне враження, що духовність у сім'ї – це справа матері, а батько має дбати за матеріальний добробут.

У своїй сім'ї батько повинен намагатися бути першим як у духовному, так і в матеріальному служінні. Ніхто у сім'ї не має ставитися до батька зі зневагою та, як ми кажемо, кидати його під ноги, а діти мають шанувати авторитет свого батька і ніколи не підносити на нього руку.

Молімся, щоб усвідомлення ролі батька як голови і "священика" своєї сім'ї, тобто основної клітини як Церкви, так і держави, просякнуло усе наше українське суспільство і швидше в ньому зреалізувалося.

ПОКРОВИТЕЛІ НА ЧЕРВЕНЬ – БЛАЖ. ДРОГОБИЦЬКІ ПРЕППМУЧЧ., 27 (14)

Дрогобицькі преподобномученики Йоаким Сеньківський, Северіян Бараник і Віталій Байрак були проголошені Папою Іваном Павлом II блаженними 27 червня 2001 року у Львові.

Цих преподобномучеників об'єднує не лише приналежність до одної монашої спільноти – Василіянського Чину. Всі троє, будучи освіченими і добре вишколеними монахами після Добромильської реформи, прийняли св. Тайну Священства у молодому віці – 25 років, а також були ігуменами Дрогобицького монастиря: о. Северіян Бараник – з 1932 року, о. Йоаким Сеньківський – з 1939 року, а о. Віталій Байрак – з 1941 року. Усі троє користувалися великою пошаною серед своїх співбратів і вірних.

Блаженні отці Йоаким Сеньківський і Северіян Бараник загинули мученицькою смертю за віру від рук енкаведистів у 1941 році, а наймолодший серед усіх трьох за віком о. Віталій Байрак – у 1946 році.

Для нашої Церкви блаженні Дрогобицькі преподобномученики є взірцем гідного пожертвування власного життя заради Христа, переносячи жахливі тортури.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ, ЯКІ МАЮТЬ НАГОДУ КОРИСТАТИ З ЛІТНЬОГО ВІДПОЧИНКУ, ЗМОГЛИ ЗА ЙОГО ДОПОМОГОЮ ЗНАЙТИ В БОЗІ ВНУТРІШНЮ ГАРМОНІЮ І З ЛЮБОВ'Ю ВІДКРИТИСЬ НА ПОТРЕБИ СВОЇХ БЛИЖНІХ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ У МОЛОДИХ ЦЕРКВАХ БІЛЬШЕ ПРИСЛУХАЛИСЬ ДО МИРЯН І ЦІНУВАЛИ ЇХНІЙ ВНЕСОК У СПРАВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ЦЕРКОВНА ІЄРАРХІЯ МУДРО РЯДИЛА ДОРУЧЕНОЮ ЇЙ УКРАЇНСЬКОЮ ЦЕРКВОЮ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ – СВ. АТАНАСІЙ АТОНСЬКИЙ, 18 (5)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Ніхто, що поклав руку на плуг і озирається назад, не здатний до Царства Божого" (Лк 9, 62).

У той час, коли Ісус постановив вирушити у велику подорож до Єрусалиму, де мало сповнитися Його спасительне завдання, деякі люди хотіли йти слідом за Ним (пор. Лк 9, 51). Ісус їх попереджає, що йти за Ним – це дуже серйозний вибір. Його послідовників чекатиме важка подорож, яка вимагає такої ж відваги й рішучості, з якою Він сам вирішив сповнити аж до кінця волю Свого Отця. Він дуже добре знає, що первісний ентузіазм може легко перерости у знеохочення. Він розповів їм про це у притчі про сівача. Насіння, яке впало на кам'янистий ґрунт, – це ті, що почули слово Боже і з радістю його прийняли, але, не маючи коріння, вірують до певного моменту і в часі спокуси відпадають (пор. Лк 8, 13).

Ісус хоче, щоби Його наслідувати цілковито, а не до якоїсь міри – трохи так, трохи ні. Якщо хтось раз вирішив служити Богові й жити для Його Царства, то не повинен повертатися назад і забирати те, що залишив, тобто жити так, як і раніше жив, думати і мати ті ж самі думки, що і раніше.

"Ніхто, що поклав руку на плуг і озирається назад, не здатний до Царства Божого".

Коли Бог закликає нас Його наслідувати – а ми, до речі, всі покликані до цього, щоправда, кожен в інший спосіб, – то відкриває перед нами новий світ, задля якого нам варто розірвати зі своїм минулим. Однак часто на нас насуваються ностальгічні спогади і ментальність, часто неєвангельська, яка тисне і впливає на нас.

Таким чином постають великі труднощі. З однієї сторони ми б хотіли любити Ісуса, а з іншої – якось задовільнити наші прив'язання, слабкості тощо. Ми хотіли би наслідувати Його, але нас неодноразово спокушає бажання повернутися на наші стежки чи зробити один крок вперед, а два – назад.

Цьогомісячне "слово життя" говорить нам про цілковиту відданість, витривалість і вірність. Якщо ми скуштували новизну і красу Євангелія, яким живемо, то зауважимо, що немає більш протилежних цьому речей, таких як нерішучість, духовне лінивство, мала жертвенність, бажання іти на компроміси тощо. Отож, вирішуймо наслідувати Ісуса, щоб увійти у Його чудовий світ, який перед нами відкривається, адже Він обіцяв, що "хто витриває до кінця, той спасеться" (Мт 10, 22).

"Ніхто, що поклав руку на плуг і озирається назад, не здатний до Царства Божого".

Часто запитуємо, що нам слід чинити, щоб не піддатися спокусі озиратися назад. У першу чергу ми не повинні прислухатися до свого егоїзму, яким керувалися у минулому, коли нас спокушає небажання добре працювати, наполегливо навчатися, ревно молитися, коли нам не хочеться сприйняти з любов'ю

важкі й болючі обставини, коли до нас приходить спокуса погано говорити про когось, проявляти нетерпеливість чи мститися тощо. Усім цим спокусам ми повинні рішуче сказати "ні" десять разів, двадцять разів щодня.

Однак цього замало. З нашим "ні" ми далеко не зайдемо. Нам необхідно сказати "так" на усе те, що хоче Бог і чого від нас очікують наші брати й сестри. Щойно тоді ми будемо свідками великих несподіванок.

Розповім вам про один мій досвід. 13 травня 1944 року внаслідок бомбардування наш дім був настільки зруйнований, що в ньому вже більше неможливо було мешкати. Ввечері того самого дня я зі своєю родиною втекла до лісу, який був неподалік. Я плакала, бо розуміла, що не зможу вирушити з м. Тренто разом із моїми рідними, яких дуже любила: у той час я бачила, як наша спільнота переростає у Рух і я не могла їх ніяким чином залишити.

Чи з любові до Бога я не повинна була перемогти навіть це? Як я могла згодитись з тим, щоб мої рідні вирушили без мене з Тренто, коли я єдина матеріально їх підтримувала? Все ж таки я вчинила це, залишившись у Тренто, з дозволу і благословення мого батька. Згодом я довідалася, що мої рідні поїхали задоволені й дуже скоро знайшли для себе помешкання.

Я шукала своїх товаришок по домах і вулицях, які перетворилися на суцільну руїну. Дякуючи Богу, всі вони були живі. Нам запропонували невеличке приміщення. Це було перша спільнота? У той час ми цього ще не усвідомлювали, але пізніше ми в цьому переконались.

"Ніхто, що поклав руку на плуг і озирається назад, не здатний до Царства Божого".

Отож, завжди рішуче прямуймо до мети, яка нас очікує, пильно вдивляючись в Ісуса (пор. Євр 12, 1-2). Чим більше ми Його полюбимо і скуштуємо красу нового світу, до якого Він нас покликав, тим менше все те, що ми залишили за собою, буде нас притягати до себе.

Повторюймо щоранку, коли починаємо новий день: "Хочу сьогодні жити краще, ніж учора". Якщо це нам допоможе, намагаймося рахувати, скільки разів ми вчинили якесь діло з любові до Бога і наших братів та сестер. Увечері кожний із нас відчуватиме в серці велику радість.

К'яра ЛЮБІК

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Олена Білик із смт. Дубляни біля Львова — Пресвятій Трійці, Матері Божій і заступнику св. Юді Тадею за відвернення страшної хвороби; *родина Лавренюк Д. та Прийдун С.* із м. Першотравневська Дніпропетровської обл — Господеві, Пресвятим Серцям Ісуса й Марії, небесним заступникам — святим ап. Юді Тадею, о. Піо й Антонію Падевському, блаженним Миколаю Чарнецькому і Олексію Зарицькому за успішне вирішення житлової проблеми онуки і доньки; *Тетяна Богачевська* з м. Жовкви Львівської обл. – за заступництво Матері Божої Страждальної і св. ап. Юди Тадея; *Мирослава* зі Львова – милосердному Господу Богу й святому заступнику Юді Тадею за те, що почала регулярно отримувати зарплату.

ОСВЯЧЕНО МОНАСТИР ОТЦІВ РЕДЕМПТОРИСТІВ

27 квітня 2004 року в м. Львові на вул. Хуторівка відбулося освячення і закладення наріжного каменя під будову майбутнього монастирського дому отців Редемптористів, який займе своє місце в архітектурному комплексі Львівської духовної семінарії поряд із філософсько-богословським факультетом Українського католицького університету. У цій історичній події взяли участь Кир Ігор Возьняк, ЧНІ, єпископ-помічник Львівський і численне духовенство. Дім буде названо іменем блаженного препмуч. Зиновія Ковалика, Редемпториста, якого енкаведисти розп'яли на стіні в'язниці в 1941 році.

Під час освячення владика Ігор заклав три перші камені й окропив їх свяченою водою. У своєму слові він висловив сподівання, посилаючись на приклад спорудження приміщення філософсько-богословського факультету, що новий монастир буде збудовано досить швидко.

Відтак до присутніх звернувся Протоігумен отців Редемптористів о. Михайло Волошин, ЧНІ. Він подякував усім, хто своїми молитвами, працею і пожертвами прилучився до цієї визначної події. Особливі слова подяки о. Михайло висловив на адресу о. д-ра Богдана Праха, ректора Львівської духовної семінарії, якого назвав головним промотором будівництва цілого духовного комплексу по вул. Хуторівка.

о. Ігор ЯЦІВ
прес-секретар Глави УГКЦ

МОЛОДІЖНИЙ ЦЕНТР ІМ. СВ. ІВАНА БОСКО

Вже рік у Львові під проводом монахів Салезіян діє молодіжний навчальний центр ім. св. Івана Боско, який є першою приватною професійною школою в Україні. Тут учні мають змогу опанувати такі професії, як оператор комп'ютерного складання, секретар керівника, кравець, швачка, столяр, виробник художніх виробів із дерева.

На світлині: навчальний Центр імені св. Івана Боско у Львові

За рівнем технічного обладнання центр не має аналогів серед подібних навчальних закладів не тільки у Львові, але й в Україні. Викладачі та майстри виробничого навчання навчають учнів основ та тонкощів обраних ними професій, а їхнім вихованням та духовним зростом займаються отці Салезіяни та сестри Салезіянки за системою свого засновника – св. Івана Боско.

У цьому центрі також діють різні гуртки і спортивні секції. Після закінчення навчання випускники отримують дипломи державного зразка.

Адреса молодіжного навчального центру:
79014, Львів, вул. Кривчицька дорога, 17а
тел. (0322) 78-06-79;
телефакс (0322) 78-07-72
e-mail: sdbcentrum@org.lviv.ua

ПРОФЕСІЯ ДОВІЧНИХ ОБІТІВ

У своєму рідному селі Білки (Закарпатська область) на руки Протоігумена о. Григорія Гриньківа, ЧСВВ *(на світлині)* склав професію довічних обітів бр. Павло Кречун, ЧСВВ.

Новопрофес народився 12 червня 1979 року. До Василіянського Чину вступив 20 червня 1996 року. Перші обіти склав 19 серпня 1998 року. Зараз він навчається на п'ятому році в Перемишлі (Польща).

Редакція "Місіонаря" бажає новопрофесу щедрих Божих благодатей і опіки Пречистої Діви Марії на його життєвій дорозі!

ТУРИНСЬКА ПЛАЩАНИЦЯ ПОВЕРНУЛАСЯ ДО МІНСЬКА

15 травня 2004 року українці проводжали копію Туринської плащаниці до Мінська (Білорусь) – місця її постійного перебування. Ця реліквія протягом 20 місяців здійснювала своє паломництво містами нашої держави. За цей час перед плащаницею мали нагоду молитися у Львові, Києві, Донецьку, Одесі, Івано-Франківську, Тернополі, Стрию та Луцьку. Плащаниця перебувала в греко-католицьких, римо-католицьких і православних храмах, її відвідали сотні тисяч вірних.

У своєму слові до зібраної громади (зі Львова до Мінська плащаницю супроводжувало 150 осіб) Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар передусім подякував всім тим, хто спричинився до прибуття копії Туринської плащаниці в Україну та до її вшанування у містах різних регіонів України.

о. Ігор ЯЦІВ
прес-секретар Глави УГКЦ

Дорогі у Христі брати і сестри!

Звертаються до вас парафіяни храму св. Василія Великого УГКЦ м. Житомира. Наша парафія існує уже вісім років.

16 червня 2003 року відбулося освячення і закладення наріжного каменя нового храму на честь св. Василія Великого, і це була справді велика історична подія, бо він став першим храмом УГКЦ, який почали будувати на теренах Полісся за останні 200 років. Нині вже зводяться стіни церкви, але, на жаль, зібрані нами кошти на будівництво вже закінчилися. Нам потрібна невелика сума, щоб зробити дах і підлогу.

Звертаємося до вас за фінансовою допомогою, бо ми справді перебуваємо у скрутному становищі.

Наш розрахунковий рахунок: №26007300762 у ЖФ КБ "Західінкомбанк" у м. Житомирі, МФО 311670. Код ЄДРПОУ 25311675.

Тел.: (0412) 37-26-86; e-mail: st.basil@zt.ukrtel.net

В імені парафіян о. Віталій Сидорук,
адміністратор для вірних УГКЦ у м. Житомирі й околицях

МАТИ ВСІХ НАРОДІВ

13 травня 2004 року у Львові в каплиці Благовіщення над джерелом під Високим Замком було вперше проведено День молитви в честь Фатімської Матері Божої і Матері всіх народів, який організувало Місійне товариство свв. Кирила і Методія.

У Божественній Літургії і молебні до Матері Божої взяли активну участь численні священики, близько трьох тисяч вірних і сестри Згромадження Родини Матері Божої із Києва. Урочистості з нагоди Дня молитви закінчилися у с. Боянець Жовківського району на Львівщині.

Сестри згаданого Згромадження як у Львові, так і Боянці розповіли вірним про зміст молитовного руху, організованого в честь Матері всіх народів.

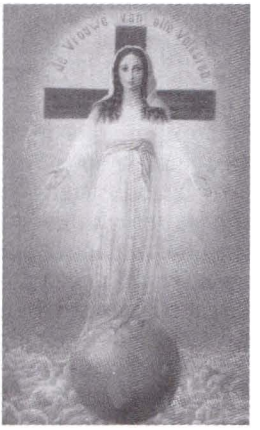

На світлині: образ Пресвятої Богородиці "Мати всіх народів".

Цей молитовний рух розпочався у найбільшому голландському місті Амстердам, де Пречиста Діва Марія у 1945-1959 роках об'являлася Іді Пеердеман, наголошуючи на своєму завданні як *Співвідкупительки, Заступниці й Матері всіх народів*. 31 травня 1996 року місцева Церква видала офіційне повідомлення, яким визнала ці об'явлення автентичними.

Правдивість об'явлень Матері Божої Господь Бог завжди підтверджував численними чудами. Наприклад, у Гваделупі (Мексика) серед зими зацвіли троянди; у Люрді (Франція) із землі витекло чудотворне джерело; у Фатімі (Португалія) 70 тисяч прочан бачили чудо з "танцюючим" сонцем тощо. В Амстердамі правдивість об'явлень була підтверджена здійсненням багатьох подій, які Пресвята Богородиця передбачила за десятки років (наприклад, у 1950 році було передбачено зруйнування берлінської стіни; у 1951 році – проведення Другого Ватиканського Собору тощо).

Марія об'явила в Амстердамі свій новий титул: "ЖІНКА ВСІХ НАРОДІВ", про який вона більше як 150 разів говорила під час своїх об'явлень, підкреслюючи своє нове післанництво. Це, до речі, співзвучне з чотирма біблійними текстами: "Я покладу ворожнечу між тобою і *жінкою*" (Бут 3, 15); "Що Мені, *жінко*, а й тобі? Та ж не прийшла година Моя!" (Ів 2, 4); "*Жінко*, ось син твій" (Ів 19, 26); "*Жінка,* одягнена в сонце, і місяць під стопами її, а на голові її вінець із дванадцяти зірок" (Одкр 12, 1). Українською мовою цей новий титул Марії звучить так: "МАТИ ВСІХ НАРОДІВ".

В Амстердамі Пресвята Богородиця просила про визнання св. Церквою останньої Марійської догми, яка містить у собі потрійну правду: "Мої стопи стоять міцно на земній кулі, бо Отець і Син хочуть мене в цей час об'явити світові як Співвідкупительку, Заступницю і Матір всіх народів. Це буде нова і остання догма Марії" (31.05.1951).

Пречиста Діва Марія в Амстердамі продиктувала візіонерці Іді коротку і повну сили молитву, яку просила відмолювати щодня *(ця молитва подана в кінці статті – прим. авт.)*. Ця нова молитва "була дана для того, аби випросити для світу правдивого Духа" (20.09.1951). Марія підкреслює: "Не здаєте собі справу, яку велику силу і значення у Бога має ця молитва" (31.05.1955),

обіцяючи, що через цю молитву Бог "визволить світ від великої світової катастрофи" через відмолювання цієї молитви (10.05.1953).

Пресвята Богородиця просила Іду: "Подбай про те, щоб цю молитву було розповсюджено в світі між усіма народами. Запевнюю тебе, що світ зміниться" (29.04.1951). "Цю молитву запропоновано для того, щоби виблагати для світу правдивого Духа" (20.09.1951). Слова цієї молитви: "Яка колись була Марією" — пояснює сама Мати Божа: "Багато мене знало як Марію. Тепер, однак, у цьому новому проміжку часу, який наближається, хочу бути Матір'ю всіх народів. Це зрозуміє кожен" (02.07.1951).

Мати Божа у багатьох своїх об'явленнях в Амстердамі описувала свій образ, про який вона говорить, що він "випередить нову догму" (15.04.1951). На цьому образі вона зображена як Співвідкупителька світу, що стоїть на земній кулі перед спасительним Хрестом свого Сина, з якого випромінюється світло. Навколо Марії згуртоване Христове стадо овець, що символізує усі народи і всі раси світу. На це стадо з рук Посередниці всіх Божих благодатей спадають промені, про які вона каже: "Це три промені благодаті, відкуплення і миру" *(благодать приходить від Бога Отця, відкуплення — від Ісуса Сина, мир — від Бога Духа Святого)*.

Під час Першого Міжнародного дня молитви в честь МАТЕРІ ВСІХ НАРОДІВ у Амстердамі 1997 року багато паломників, які прибули туди, вперше почули амстердамську молитву і серцем зрозуміли доручення Марії: розповсюджувати цю повну сили молитву і цей чудесний образ. Це розповсюдження Марія назвала спасительною акцією миру, участь у якій повинні взяти всі люди на світі: "Ця акція не є для однієї країни, а для всіх народів" (11.10.1953).

Марія обіцяє, що за це розповсюдження бере на себе цілковиту відповідальність, кажучи Іді: "Ти боїшся? Але я тобі допоможу" (15.04.1951), – і додає: "Як сніжинки підносяться понад світом і падають, утворюючи великий пласт на землі, так молитва і образ поширяться по всьому світі й спадуть у серцях всіх народів". Марія всім, хто співпрацюватиме з нею, дає гарну обітницю: "Далі, сміливо! Приступіть з полум'яним запалом до цієї справи спасіння й миру, а побачите чудо! "(01.04.1951).

Слід згадати, що на П'ятому Міжнародному дні молитви у 2003 році серед численних єпископів з цілого світу були присутні також владики Східних Католицьких Церков – кардинал Ігнатій Дауд, префект Конгрегації для Східних Церков, Кир Роланд Абужауд, представник Маронітського Синоду єпископів і Кир Іриней Білик, ЧСВВ, ординарій Бучацької єпархії з України. До речі, 30-31 травня цього року в Амстердамі відбудеться Шостий Міжнародний день молитви в честь Матері всіх народів.

Отож, відмолюймо щодня амстердамську молитву Марії, щоби Святіший Отець чимскоріше проголосив догмою те, що вона є Співвідкупителькою, Заступницею і Матір'ю всіх народів:

Господи Ісусе Христе, Сину Отця, зішли нині Духа Твого на Землю. Хай живе Дух Святий у серцях усіх народів, щоб оберігати їх від загибелі, біди і війни. Нехай Матір усіх народів, яка колись була Марією, буде нашою Заступницею. Амінь.

Підготувала Віра АРІВ

ЛІТО – ПОРА ПРОЩ

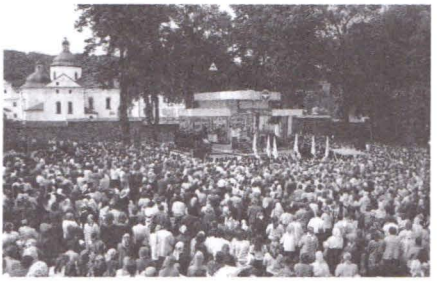

У багатьох християнських країнах існують численні відпустові місця. Ці святилища посвячені Господеві, Пресвятій Богородиці або святим. До них поспішають люди з близьких і далеких сторін, нерідко й пішки. Похвальним є звичай приходити на відпустові місця зі співом релігійних пісень, з хоругвами тощо. Побожні прочани намагаються з тої нагоди посповідатися і прийняти св. Причастя на Божественній Літургії. На відпустах також відправляються інші набоженства: молебні, акафісти, хресні дороги тощо.

Прощі є виявом християнської віри й набожності, вірні возвеличують та прославляють Бога й Матір Божу. Користь з прощ є дуже велика. Вони причиняються до навернення багатьох грішників і скріплення християнського способу життя.

На Західній Україні улюбленими народом відпустовими місцями є Крехів, Гошів, Зарваниця, Унів, Страдч тощо. В останні десятиліття до організації нового виду прощ спричинилося Місійне товариство свв. Кирила й Методія, яке щороку в жовтні влаштовує прощу св. вервиці. Такі прощі відбулися вже в Грушеві, Гошеві, Крилосі, Бороняві та ін.

У прощах нерідко беруть участь і діти, й це дуже добре, бо їм це закарбовується у душу на ціле життя. От пригадую, як я був ще малим, то пішки ходив до чудотворної ікони Матері Божої у Тартакові на Сокальщині. Там два основні відпусти відбувалися на Успіння і Різдво Пресвятої Богородиці. Ми молилися, сповідалися і причащалися та й піднесені на дусі верталися щасливі додому до Сокаля.

Та не тільки ці прощі були у моєму житті. Вже бувши священиком, їздив декілька разів до святилища Лухану в Аргентині. Там мав проповідь до численно зібраного нашого люду. Цю прощу започаткував о. Іпатій Майна, ЧСВВ у 40-х роках 20 ст., і вона традиційно відбувається у п'яту неділю Великого посту.

У Бразилії ми маємо дві Марійські святині: Ясна Гора на Ірасемі, де є також Хресна дорога, і на Антоніо Олінто. У цій місцевості є т. зв. "коральова Мати Божа". Отець Інокентій Михальчук, ЧСВВ зібрав "старокрайові" коралі, а монахи виготовили з них гарну Богородичну ікону.

Усі ми повинні використати гарні літні дні для возвеличення Господа Бога і Його Пресвятої Матері, а також для збільшення своєї побожності. Слід нам іти на прощу з добрим наміром і зобов'язанням відбути її у дусі покаяння.

Не втрачаймо нагоди брати участь у прощах до відпустових місць, неподалік яких ми відпочиваємо влітку, щоб духовно збагатитись, очиститись від своїх гріхів і отримати повний відпуст, тобто звільнення від дочасних кар.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

Від редакції. *Влітку відбуваються відпусти у таких місцях: 20 червня – у Жовкві на Львівщині, 7 липня – у Краснопущі на Тернопільщині, 12 липня – у Дрогобичі, 2 серпня – у Бороняві на Закарпатті, 19 серпня – у Крехові на Львівщині й Гошеві на Івано-Франківщині, 28 серпня – у Гошеві й Погоні на Івано-Франківщині.*

ПЕРШИЙ І ОСТАННІЙ ДЗВІНОК

Звичайно і природньо є те, що перший шкільний чи академічний (університетський) дзвінок буває веселий і урочистий. Але він є тільки першим, а наприкінці навчального року буває ще один дзвінок, що зветься останнім... Перший і останній дзвінки між собою тісно пов'язані й про це довідаєтеся з нижчеподаних прикладів і коментарів.

Оленка, прийшовши після канікул на перший день навчання, думала саме про останній дзвінок. І тоді собі постановила: хочу такого ж милого й гарного останнього дзвінка, бо тоді будуть жнива, а вони повинні бути багаті та рясні. І свою постанову виконала. Вчилася, не втікала з лекцій, не дивилася на інших, що гайнували дорогий час на балачки, дискотеки чи при телевізорі, а прикладалася до книжки й домашніх завдань. Її мрія здійснилася, бо отримала в кінці навчання найвищі оцінки. Богу щиро подякувала за поміч і тим не лише сама раділа, але тішилися її батьки і добрі викладачі...

Зі студентом Микитою була справа зовсім інакша. Він про останній дзвінок ніколи не думав, а коли хтось його питав, як він думає здати екзамени, то збував такого кепкуванням: "А ти що, не маєш про що думати?". І сам не думав, і ще інших відтягав від пильної уваги на лекціях. Та в останні два роки "схаменувся". І тоді батькам признався, що оцінки будуть досить бідненькі... Тоді мама, що була досить амбітна й свого сина вважала за окрасу своєї родини, що робить? Та не що інше, як несе "взятку". У неї на це статки: отому — гусака, а іншому — курочку, а ще іншому — пару "зелених". І її Микитка в кінці навчання теж мав високі оцінки. У голові пусто, зате на папері густо...

Тепер же скажіть свою думку про цих двох осіб. Що ви скажете, то вже наперед знати: студентка — мудра дівчина, а юнак — лінюх. Та це ми сказали тільки про них самих, а тепер щодо тої чарівниці — нещасної "взятки". Це лукава хабарна потвора з потрійними рогами.

Перший ріг потвори — це витрати батьків чи краще матері-заробітчанки, яка сама псує свого нащадка, а потім буде нарікати на чому світ стоїть, що її синочка не приймають на роботу. А навіть як приймуть, то якнайскоріше звільняють чи "скорочують", як мовиться у заграничному словнику. Врешті "взяткодавці" чого можуть очікувати від своїх діточок? Напевно, нічого доброго, хіба ледарів й недоречних громадян. Це ми сказали про погані наслідки для тих, що справи вирішують хабарями.

Другий ріг коле тих, що ласі на "взятки". Вони самі себе виставляють на погорду й недобру славу, а також розбещують тих, хто їм ці хабарі пропонує. Це безсовісні люди, бо вони є педагогами, які повинні повчити матір чи й батька, щоб не вважали своїх синочків або донечок ідолами, яким усе на світі треба приносити в жертву.

Та найдошкульніше б'є третій ріг по тому, ради кого одні дають, а інші приймають хабарі. Отакий вже в школі чи вже навіть у вищому навчальному закладі звикає до неробства і безділля та пізніше стає шкідником і руйнівником цілого суспільства, Церкви й держави.

Зрозуміло, що тих, які не дають хабарів, отаке "взятко-хабарницьке суспільство" не любить і їм мститься, вважаючи їх завадою "демократичного суспільства". Св. Церква своїм "Суспільним дороговказом віруючого" закликає у жодному разі не брати й не давати хабарі. Це єдиний шлях оздоровлення суспільства і спільними зусиллями ми повинні знищити цю шкідливу трирогу потвору.

Попри все те ми віримо, що цьогорічні абітурієнти і випускники навчальних закладів будуть власними силами старатися про добрі оцінки, наслідуючи не Микиту, а Оленку. І тим самим потішать своїх батьків і звільнять їх від непотрібних клопотів та видатків, а до того ще допоможуть самим викладачам мати спокійне сумління і бути справедливими.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

КЛОНУВАННЯ ЛЮДЕЙ

Що таке клонування? Це слово походить від грецького "клон", що означає "щепка". У сучасній науці під ним розуміють спосіб отримання потомства нестатевим шляхом (шляхом ідентичної репродукції первісної одиниці). У 1997 році у Великобританії було вперше клоновано вівцю, яку назвали "Доллі".

Учительський уряд св. Церкви у документі "Donum vitae" ("Дар життя") категорично забороняє клонування, вважаючи його за неморальний та образливий для Бога й людини вчинок. Знаємо, що людина народжується з любові Бога й батьків, а штучно репродукована людина приходить на цей світ із волі та користі інших людей. Прийшовши на цей світ завдяки клонуванню, людина стала би продуктом техніки й втратила би свою індивідуальність, неповторність та особистість, бо ще мала би свого двійника. Існують два види клонування – репродуктивне і терапевтичне.

Репродуктивне клонування має своєю метою виготовлення людей (наприклад, забезпечення бездітних батьків спадкоємством). Штучне приведення на світ людини суперечить Євангелії і науці Церкви про те, що кожна людина зачинається у любові батьків, як духовній, так і тілесній.

Терапевтичне клонування, про яке докладніше поведемо мову, ставить собі за ціль виробництво ембріонів, тобто зародків, щоби з них пізніше отримати необхідні здорові клітини для терапевтичної, тобто лікувальної мети. Оскільки численні хвороби зумовлені відмиранням або поганою діяльністю окремих типів клітин, то науковці вважають, що перенесення здорових клітин з ембріону на місце втрачених або пошкоджених первісних клітин людини відновить або зумовить їхнє належне функціонування. Отже, за допомогою здорових клітин клонованих ембріонів можна вилікувати такі невиліковні недуги, як діабет, різноманітні серцеві уск-

ладнення, хворобу Паркінсона... Це був би надзвичайний лік для невиліковнохворих людей.

Незважаючи на те, що терапевтичне клонування має численні позитивні якості, знаємо, що неетично осягнути добру мету неетичними засобами. Терапевтичне клонування ембріонів вимагає їхнього продукування і знищення з метою отримання окремих клітин для лікування інших людей, а це означає порушення заповіді Божої: "Не вбий". Клонування несумісне зі засадами християнської моралі.

Людський ембріон є справжньою людською особою, носієм гідності й прав людини. Внаслідок детального аналізу ранніх стадій розвитку людської істоти ми можемо зробити такий висновок: життєвий процес людської особи розпочинається утворенням зародка. Від часу запліднення ембріон стає новим автономним організмом, який має і зберігає свою власну ідентичність, індивідуальність і неповторність. Ембріон, як людська одиниця, має право на життя і власну фізичну недоторканість. Кожне втручання у нього можна виправдати лише тоді, коли це йде на користь його буття, недоторканості та цілісності.

Св. Церква дуже позитивно ставиться до донорського способу пересаджування органів людини, але до клонування вона має великі застереження. На основі її науки людський ембріон є вже людською особою, яку слід шанувати. Отож, не дозволяється штучно репродукувати ембріон людини, а опісля його вбивати з метою продовження життя чи лікування іншої хворої людини.

Згідно зі Святим Письмом і християнською антропологією, кожна людина є неповторною святою історією. А це закликає нас до безумовної пошани життя кожної особи: багатої чи бідної, молодої чи старої, здорової чи хворої, сильної чи з обмеженими можливостями. Кожна особа і все людство повинні спричинитися до пошани гідності як кожної людини, так і цілого людського роду, а це виключає убивство одних людей заради добра інших, бо всі люди перед Богом рівні у своїй гідності.

Клонування, яке нам видається надзвичайним винаходом сучасної науки, залишається неприпустимим і немислимим методом, бо воно суперечить гідності людини і важко ображає Бога Творця.

Підготував о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
(за матеріалом о. д-ра Валентина Позаїча, Товариства Ісусового, перекладеним з хорватської мови о. Олегом Гірником)

Редакція часопису "Місіонар" в імені всіх читачів вітає з 20-літтям священства о. Єроніма Кокоцького, ЧСВВ, який до свого вступу в монастир довгі роки допомагав підпільним отцям Василіянам у їхньому нелегкому душпастирському служінні.

Бажаємо, щоб о. Єронім, незважаючи на свій похилий вік, ще довго служив для добра нашого народу, Церкви й Василіянського Чину.

СВЯТА ТАЙНА ПОКАЯННЯ (1)

Основою Христової благовісті є слова: "Навернiться і вірте в Євангеліє" (Мк 1, 15), які здійснюються у св. Церкві шляхом Святих Тайн — Хрещення, Сповіді й Оливопомазання. Про св. Тайну Хрещення ми вже говорили у попередніх числах часопису, а цього разу поведемо мову про св. Тайну Покаяння (або св. Сповідь).

У первісній Церкві св. Тайну Покаяння уділяв єпископ. Сповідь і накладена покута відбувалась прилюдно. Вже у ранньому середньовіччі св. Церква почала практикувати таємну особисту сповідь, яка вже з 12 ст. стала єдиною формою св. Тайни Покаяння. Окрім особистої сповіді існує ще т. зв. колективна св. Тайна Покаяння, яка практикується у Католицькій Церкві в разі загрози небезпеки смерті великій кількості вірних (наприклад, воякам у небезпеці нападу ворожих військ або пасажирам на кораблі, який тоне). Нині св. Сповідь уділяє єпископ і священики, яким він дає на це дозвіл (т. зв. юрисдикцію).

Св. Тайна Покаяння була встановлена Ісусом Христом після Його воскресіння, коли Він з'явився Своїм учням і, дихнувши на них, сказав: "Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи — відпустяться їм, кому ж затримаєте — затримаються" (Ів 20, 22-23). Господь, встановивши цю Святу Тайну, дав християнам змогу покаятися у своїх гріхах, скоєних після св. Хрещення або останньої доброї сповіді, й отримати прощення, тобто розрішення з уст священика, який у даному випадку виступає як представник Бога, справедливого Судді.

Св. Тайна Покаяння лікує рани душі, виявляє доброту Бога, Який не хоче смерті грішника, але прощає йому всі провини і дає право на вічне життя у небі. Св. Іван Золотоустий називає цю Святу Тайну ліком на гріхи і викупленням від помилок, зброєю проти диявола і мечем, що стинає йому голову, надією на спасіння і скасуванням розпуки.

Християнин повинен приступати до св. Тайни Покаяння кожного разу, коли відчуває закид сумління у тому, що образив Бога і засмутив свого ближнього. Він не повинен обмежуватися сповіддю тільки у Великому пості, тобто прив'язуватися до яких-небудь формальних приписів чи задля людського ока, а має прислухатися до голосу свого сумління, який є голосом Божим. Отож, слід дивитися не на календар, а керуватися станом та потребами своєї душі й приходити, як блудний син, із великим довір'ям до свого люблячого Батька, Який все прощає, привертаючи душі "весільну одежу" Своєї освячуючої благодаті.

Чимало християн неправильно розуміють св. Тайну Покаяння, вважаючи її якимось формальним обов'язком перед Пасхою, шлюбом, хрестинами в родині тощо. Ця Свята Тайна дає вірним духовну силу, скріплення душі й духовних можливостей, щоби боротися зі злом і ставати кращими, привертає мир з Богом, зі самим собою і своїми ближніми. Після св. Сповіді ми відчуваємо, що є прощені, звільнені від гріховного тягару, який нас пригнічував, заважав нам відчувати себе щасливими й вільними, усвідомлювати свою єдність з Богом.

Допоміжним засобом у підготовці до сповіді можуть стати молитовники і катехизм св. Церкви, де містяться Божі та церковні заповіді, а також питання щодо самої сповіді. Якщо людина не може цілковито покластися на свою пам'ять, то може записати на клаптику паперу свої примітки, щоб під час сповіді користуватися ними, немовби якоюсь шпаргалкою. Глухі або німі особи можуть також сповідатися завдяки своїм нотаткам.

Прийшовши до сповіді, каянник вітається зі священиком християнським привітанням, а священик благословляє його, щоб таким чином Господь просвітив його розум на добру сповідь. Каянник хреститься, тим самим приймаючи це благословення, і після цього починає сповідатися.

Сказавши, коли останній раз приступав до св. Тайни Покаяння, чи виконав покуту, чи не забув на останній сповіді якогось гріха і чи не затаїв великі гріхи через сором перед священиком, він починає визнавати всі гріхи, не заглиблюючись у різні деталі й другорядні обставини. Каянник повинен лише назвати свої гріхи, пригадавши кількість і тривалість важких гріхів, і в жодному разі не розповідаючи про гріхи інших та звинувачуючи їх у своїх провинах.

Після св. Сповіді каянник має вислухати науку сповідника й запам'ятати накладену ним покуту. Він повинен дочекатися розрішення, після якого священик благословить його хрестом або епітрахилем, що є знаком того, що сповідь закінчена.

У деяких випадках священик не дає розрішення каянникові, який не має постанови поправитися зі свого життя, тобто продовжуватиме жити у грішних обставинах. Таких грішників св. Церква називає налоговими. Чи не найпоширенішим налоговим гріхом сьогодні є статеве життя подружньої пари, яка не має церковного шлюбу. Священик часто не дає розрішення тому, що покаяння каянника є недостатнє, а там, де немає каяття, там немає і прощення.

Якщо каянник під час сповіді затаїв з яких-небудь причин учинений ним важкий гріх, то розрішення, яке йому дав священик, недійсне перед Богом, бо можливо обдурити священика, але Бога обманути неможливо. Така сповідь називається святотатською. Через таку сповідь наступні сповіді стають недобрими аж до тих пір, поки каянник не визнає затаєні ним гріхи, в тому числі всі важкі гріхи, які були визнані в сповідях, що відбувалися після святотатської. Каянник повинен також покаятися з того, що приймав св. Причастя після недоброї сповіді, бо він це робив у важкому грісі. Якщо ж каянник, сповідаючись, забув сказати тяжкий гріх, то його сповідь є дійсною, однак, він має обов'язок визнати якнайскоріше цей гріх у наступній сповіді.

У народі побутує думка, що жінка під час менструального циклу не має право заходити до храму, приступати до Святих Тайн Сповіді й Причастя. Це, щоправда, колись св. Церква забороняла робити, але сьогодні це не є заборона, бо сучасні жінки відповідно одягнені й тому не виникає ніяких неприємних наслідків цього природного процесу. Не можна сповідатися у нетверезому стані, бо така людина не перебуває у повній свідомості.

Ми часто бажаємо, щоб священик відвідав наших хворих родичів чи знайомих, однак, у той же час боїмося, що недужа людина подумає, ніби ми бажаємо їй смерті. Отож, ми повинні пояснити їм, що якщо вони уникатимуть Святих Тайн Сповіді та Причастя, то це не додасть їм днів життя, але позбавить їх спасіння, бо ніхто не знає, скільки ще буде жити на цьому світі.

Багато людей впевнені у тому, що вони не можуть причащатись, якщо не посповідаються того самого дня. Нагадуємо, що Святі Тайни Покаяння і Євха-

ристії є двома окремими Святими Тайнами, тому вони можуть відбуватися в різні дні. Сповідь є дійсною, навіть якщо ми того дня в силу об'єктивних обставин не прийняли св. Причастя.

Право на св. Причастя дає не факт сповіді, а стан душі, який людина отримує завдяки своєму покаянню. Якщо добрий стан душі ми можемо зберегти і завтра, і протягом цілого тижня, то ми можемо приступити до св. Причастя, не сповідаючись того дня. Однак, якщо ми відчуваємо докори сумління через якийсь скоєний нами гріх, то не можемо йти до св. Причастя, бо зробимо це недостойно. Св. апостол Павло застерігає нас від цього словами: "Той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п'є" (1 Кор 11, 29). *Продовження буде.*

о. Ігор ЯЦІВ
(за циклом передач на радіо "Воскресіння")

ДОВГИЙ ШЛЯХ ДО БОГА РОБІНЗОНА КРУЗО

Багато наших читачів, напевно, вже знають про "Життя й незвичайні та дивовижні пригоди Робінзона Крузо", які описав у своєму знаменитому романі видатний англійський письменник Даніель Дефо (1660-1731). Зі змістом цього твору ознайомлюється широка читацька аудиторія світу, а особливо діти і молодь, протягом уже близько 300 років. І хоча Дефо написав у 20-х роках 18 ст. ще декілька романів і більше 200 публіцистичних творів та оповідань, все ж таки найвидатнішим його твором є роман, який більше відомий під назвою "Робінзон Крузо".

Коротко фабула першої частини роману зводиться до того, що його головний герой – Робінзон Крузо, знехтувавши добрими намірами своїх батьків щодо нього, покидає рідну оселю і пускається у ризиковану морську подорож, під час якої він, заки добрався до Бразилії, зазнав багато лиха.

У Бразилії він став власником спершу невеликої, а згодом більшої плантації. Мусив важко працювати. Знаючи, що у Гвінеї можна за невелику ціну купити невільників, вирішив з іншими плантаторами вирядити туди корабель. Подорож була невдалою: під час штормової негоди весь екіпаж корабля загинув, живим залишився лише Робінзон, а земля, на яку він ступив, виявилася безлюдним островом.

На цьому острові він і провів більшу частину часу в самотності, проявивши при цьому велику силу волі, мужність і винахідливість, щоби не тільки вижити, але й, дотримуючись моральних принципів, зберегти силу духу. Це, без сумніву, сприяло тому, що самотність не зламала його і він став переможцем у цих неймовірно важких випробуваннях.

Після 28 років такого життя він нарешті здійснив свою плекану на самоті мрію – повернувся у рідні сторони і, продавши плантації у Бразилії, став багатою людиною. Закінчується роман тим, що Робінзон, як 62-літній купець, знову здійснив морську подорож, під час якої відвідав свій острів і береги далекої Бразилії.

Важко щось додати до "Робінзонади" – численних досліджень цього видатного твору Дефо. Оцінюють різні дослідники цей твір по-різному, але здебільшого відзначають релігійно-етичний аспект у його позитивному розумінні. Щоправда, деякі критики відзначають у романі компілятивність біблійних сюжетів, а один радянський критик навіть вважає, що в романі наявний увесь релігійний дурман.

Прочитавши цей роман, вдумливий читач зможе зробити свої суб'єктивні висновки, які, на нашу думку, можуть збігатися або бути близькими до поданих у цій статті. Перше, що привертає нашу увагу, міститься уже на перших сторінках роману. Це відкритий виступ Робінзона проти розумних настанов досвідченого батька, який втратив уже двох синів і одиноку надію в старечих літах плекав на наймолодшого Робінзона. Він відраджував сина, благав зі сльозами в очах "облишити дитячі вигадки й не кидатись в обійми нещастя", яке неминуче підстерігатиме його на кожному кроці.

На світлині: Робінзон Крузо, головний герой роману Даніеля Дефо.

Така невдячна поведінка Робінзона суперечить морально-етичним принципам будь-якої релігії, адже в усіх релігіях воля батьків для дітей є святою. Адже добрі й мудрі батьки (а такими й були батьки Робінзона) ніколи не спонукуватимуть своїх дітей до нерозважливих і неетичних вчинків. Навіть нецивілізованим спільнотам є властиве пошанування батьків, виконання їхньої волі.

Робінзон, вихований у християнському дусі, спочатку також враховував це і зволікав з реалізацією свого задуму, але юнацький запал привів його врешті-решт до того, що "не попросивши ні батьківського, ні Божого благословення, не зважившись ні обставин, ні наслідків", він залишає батьківську оселю і вирушає у невідомий світ.

Не послухав Робінзон також добрих слів і попередження власника корабля, на якому плив у невідомість. Довідавшись, що він вирушив у дорогу всупереч волі батьків, власник вбачав у цьому причину, що його корабель затонув внаслідок перебування на ньому Робінзона, "покинутої Богом людини", і сказав йому: "А якщо, юначе, ви не вернетесь, то вірте, куди б ви не поїхали, скрізь вас будуть переслідувати нещастя та невдачі, аж поки не здійсняться слова вашого батька".

Це не був той випадок, який подає притча про блудного сина. Схожість вбачається лише в тому, що обидва виступали проти волі батька. Однак, якщо блудний син переміг свою гординю, покаявся і повернувся додому, то Робінзон після аварії корабля цього зробити не зумів. Він соромився насмішок після повернення у батьківську оселю і це було однією з причин того, чому він не позбувся своїх міражних задумів і за будь-яку ціну вирішив їх реалізувати. І лише пізніше Робінзон зрозумів, якою непослідовною і нерозумною є людина: "Вона відкидає міркування, якими треба б керуватися. Люди соромляться не гріха, а каяття; соромляться не вчинків, за які їх справедливо можна назвати безумцями, а соромляться виправдань, які власне тільки й дають право вважати їх за розумних людей".

Перегортаючи сторінки свого життя на острові, Робінзон бачить у всьому справедливу руку Божого Провидіння. Це стосується також і його життя.

Господь дає йому можливість єдиному спастись під час аварії корабля, але й карає його за відкритий виступ проти Божої заповіді пошани батьків таким довголітнім скитанням на безлюдному острові. Як наших прародичів у раю перевіряв Господь, якими слухняними є вони Йому, то можна припустити, що й тепер Він випробовував Робінзона, яким той стане, опинившись самотнім в екстремальних умовах віч-на-віч з дикою природою на безлюдному острові.

Можна собі уявити, яку силу волі, мужності, витривалості, впертості, винахідливості, наполегливості та інших якостей мусив проявити Робінзон Крузо, щоби не тільки вижити, але й не втратити сенсу свого життя, не здичавіти від самотності.

Безперечно, деякі якості Робінзон уже мав, як, наприклад, впертість, наполегливість, про що свідчить його "доострівне" життя. Але деякі риси свого характеру він мусив набувати і зміцнювати уже на острові. Основна риса його характеру, що дозволила йому зберегти людську гідність і вижити, – це працьовитість і дотримання чіткого розпорядку своїх дій протягом доби.

Що ж послужило джерелом наснаги героєві роману, що він, проживши в 6,5 разів більше часу на безлюдному острові від свого прототипу, Олександра Селькірки, не став йому подібним. Самотність на Олександра вплинула настільки негативно, що коли його забрали з острова, то він ледве міг говорити.

Деякі дослідники "Робінзонади" впевнені, і з їхньою думкою можна погодитися, що на Робінзона позитивно вплинуло поєднання фізичної праці з духовною – читанням Святого Письма, на що він виділяв час тричі в день. Це безумовно підносило його душевний настрій і скріплювало духовні сили, які стимулювали його фізичні зусилля, щоб не тільки вижити, але й не зганьбити людську гідність.

Віра в Бога, страх перед справедливою Його десницею, глибокі розважання про покликання і сенс життя людини на землі, її моральне вдосконалення, гармонійне життя з природою скріплювали його оптимізм, надію на Господнє прощення і повернення на рідну землю, яку він у своєму молодечому безглуздді колись покинув. Принципом його життя стала така повчальна думка: "Людина, яка позбулася гріха, є набагато щасливішою від людини, що позбулася страждань", – а це є думка неабиякого духовного зростання.

"Робінзонада" така багата до осмислення тема, що кожна сторінка цього твору Дефо змушує задуматись над глибиною думок, медитацій, висновків його головного героя. Це своєрідна енциклопедія поведінки людини, що опинилася в екстремальних умовах у майже безвихідних обставинах. Можна закінчити цей нарис словами, які Робінзон прочитав у Біблії: "Покладайся на Бога... і Він зміцнить твоє серце".

Слід ще згадати, що автор цього твору Даніель Дефо помер у цілковитому забутті. Могила його була настільки запущена, а надгробна плита розтроєна громом, що в 1870 році редакція одного англійського журналу звернулася з проханням до дітвори Англії пожертвувати добродійні внески на спорудження гранітного пам'ятника на могилі письменника. В результаті цього заходу було споруджено пам'ятник, на якому висічені слова: "На пам'ять автора "Робінзона Крузо".

І ще одне. Неподалік узбережжя Чилі два острови були названі в честь головного героя роману і його прототипа – острів Робінзона Крузо та острів Олександра Селькірки.

Віра АРІВ

ПІЗНАЙТЕ, ЯКИЙ ДОБРИЙ ІСУС!

Після закінчення Служби Божої до отця Миколая підходили люди зі своїми проблемами. Підійшла черга і до Анни, яка поважно підійшла до свого пароха і почала розповідати йому про свою наболілу проблему.

– Прошу отця, вислухайте мене і заодно розрадьте у моєму горі. З моїм сином щось недобре діється. Учора всі діти зі села приїхали з міста, а мій Володя знайшов собі компанію і додому навіть не показується, тільки переказує, щоб я вислала йому гроші. Боюсь, щоб він не пішов дорогою свого батька.

– Що ви втратили в дитинстві, тепер важко наздоганяти, – відповів твердо священик.

– Отче Миколаю, я виховувала його, як могла. Чого тільки він не бажав, все у нього було. Моя вина полягає у тому, що я не привчила його ходити до церкви. Думала, що він підросте і все направиться, зрозуміє врешті, що людина не може жити без Бога. А тепер ось що виробляє! Мені соромно слухати, що інші про нього говорять.

– Ви тепер пожинаєте плоди свого помилкового виховання, та ще й перед Богом будете відповідати, це ж ваша дитина, – знову дорікнув священик.

– А хіба в мене був час? Зранку до вечора я важко працювала в колгоспі. Я навіть сама не мала часу на коротку молитву, а чоловік що витворяв... Але тепер бачу, що неправильно я виховувала свого сина, тому звертаюся до вас за допомогою. Не маю більше до кого звернутися. Візьміть хоч гроші на Службу Божу за навернення мого сина.

Священик подивився із жалем на заплакану жінку і почав її заспокоювати:

– Ваша жертва – це ще не все. Бог хоче навернення вашого сина, а від вас вимагає щирої молитви за нього. Я теж буду пам'ятати про нього у своїх молитвах, тільки не втрачайте надії. Боже милосердя безмежне.

Через деякий час Володя приїхав додому. Вибачався перед матір'ю, що довго не приїжджав, а потім сказав:

– Я уже цього року закінчую інститут і хочу одружитися.

– А хто вона така?

– Ти, напевно, не здогадуєшся? Люба – наша сусідка.

– А це як? – здивувалася мати.

У хаті настала мовчанка і тільки через деякий час Анна мовила:

– Люба – порядна дівчина. І я не заперечую, щоб ти з нею одружився. Тільки гляди, щоб тебе не погубила горілка. Я би дуже хотіла, щоб ви в церкві взяли шлюб. Перед шлюбом ви приступили б до св. Сповіді й прийняли св. Причастя, а Господь Бог благословив би вас на щасливе подружнє життя. Я про це домовлюся з нашим отцем-парохом.

Володя усміхнувся, а потім сказав:

– Мамо, у мене вища освіта, який може бути шлюб? Та й Люба зі мною однакових поглядів. Це тільки неосвічені люди вірять у Бога. Ось ти постійно молишся, ходиш до церкви, де твоє багатство, де щастя? Замість того, щоб купити шампанське на розписку, то ми віддамо ці гроші священикові за шлюб? Не буде такого ніколи!

– Наш парох не просить грошей за шлюб. Він завжди вимагає від молодої пари присяги на подружню вірність і дає їй благословення. Я так хочу, сину, щоб ти був щасливий, послухай мене...

Володя навіть не хотів слухати про шлюб, церкву, Бога. Йому здавалося, що він є господарем своєї долі. Влітку він закінчив інститут, а вже восени відбулося скромне весілля. Володя привів до свого дому молоду дружину. В скорому часі Анна полюбила її. Жили вони у взаємній згоді, а невдовзі у Володі й Люби народився син Богданчик. Анна раділа, що Люба по-доброму впливала на її сина і він значно менше випивав, а крім цього працював на одному підприємстві.

Минув деякий час. Володя знову почав заглядати у чарку. Він щодня приходив додому напідпитку і влаштовував сварки, а навіть доходило до бійки. Не раз Анна говорила Володі, щоб він не подавав злого прикладу своєму синові, та її слова не допомагали.

Дружина врешті не витримала, забрала свого маленького сина і подалась зі сльозами до своєї матері. А Володю відрахували з роботи і тепер він став важким тягарем для матері. Не було жодного дня, який би приносив Анні хоч якусь радість. Горілка доводила її сина до білої гарячки. Йому почали привиджуватися різні примари, ночами він не спав і навіть сусідам вселяв неспокій.

Анна дуже занепокоїлася. Вона боялася втратити свого сина. Їй здавалося, що тільки чудо може врятувати її сина, тому не жаліла ні здоров'я, ні пожертв на Служби Божі. І де тільки могла, їздила на відпусти, щоб випросити в Матері Божої заступництва. Вона побувала всюди: в Уневі, Зарваниці, Гошеві. Всюди молилася і випрошувала в Господа благодатей для свого сина. У Гошеві їй один отець порадив, щоб вона випрошувала ласки для сина у своїй церкві в селі.

Приїхавши з Гошева, Анна знову звернулася до свого пароха:

– Прошу отця, всюди я була, а порятунку немає. Мій Володя у критичному стані. Його дружина забрала до себе хлопчика і переїхала жити до матері. З кожним днем синові все важче. Я боюсь, щоб він не наклав на себе руки. Я говорила з Володею і він хотів би з вами поговорити.

Отець Миколай, уважно вислухавши Анну, почав її заспокоювати:

– Тільки одна надія на Боже милосердя. Приходьте вже завтра обоє до церкви. Перед Службою Божою нехай син приступить до св. Сповіді. Підготуйте його до цієї Святої Тайни і не втрачайте надії.

– Прошу отця, згадайте в своїх молитвах і про нього. А завтра я обов'язково прийду з ним.

На другий день Анна з сином прийшли вранці до церкви. Володя вперше приступив до св. Сповіді. Він дійсно виглядав підупалим і виснаженим від зловживання алкоголем. У нього тряслися руки, що було ознакою порушення нервової системи. Йому було потрібне фізичне і духовне лікування. На Службі Божій Володя з матір'ю прийняли св. Причастя. Опісля пішли до отця Миколая, щоб поговорити з ним. Парох по-батьківськи повчав Володю і заспокоював нещасну матір, а потім порадив:

– Добре би було, якщо би ви взяли участь у дев'яти Службах Божих. Нехай сьогодні ця перша Служба Божа буде початком. А вдома разом відмовляйте дев'ятницю до Божого милосердя і св. апостола Юди Тадея. Кожного дня приходьте разом до церкви, щоб взяти активну участь у Богослуженні й прийняти св. Причастя. Ми повинні спільно перемогти зло.

Син із матір'ю йшли додому радісні. Володя у всьому слухав матір і це йому давало змогу щодня виходити переможцем з нелегкої боротьби. Як тільки надходили спокуси до випивки, він тут же разом з матір'ю молився на вервиці. Крім цього вони відмовляли дев'ятницю, яку їм порадив парох.

Володя відбув дев'ятницю, але після неї він продовжував приходити до храму, ставши невдовзі практикуючим християнином. Він перестав пити і помалу здоров'я поверталося до нього. Кожного дня він допомагав матері на городі й удома. А в скорому часі до нього повернулася дружина Люба з синочком. Це було найбільшим щастям для Володі. Його радості не було меж.

Анна дякувала Богові за навернення її сина. Володя також намагався виправити своє становище. Він часто говорив своїй дружині, щоб взяти шлюб у церкві, але Люба весь час відмовлялася і він шкодував, що не зможе тепер ходити до св. Причастя, як цього вимагає св. Церква.

Минуло більше року. Володя захворів на рак шлунку, який прогресував з кожним днем. Жодні ліки не могли втамувати біль у шлунку, і він тепер ще більше звертався за допомогою до Бога, надіючись на Його безмежне милосердя. Володя постійно споглядав на розп'яття Ісуса Христа і на образ Пресвятого Серця Христового. Він бачив перед собою доброго і терплячого Ісуса й це додавало йому мужності та терпеливості у недузі. Анна весь час старалась бути біля нього і в усьому йому допомагала.

Через якийсь час Володя, відчуваючи, що час його смерті вже наближається, попросив свою матір, щоб вислухала його.

– Мамо, моя дорога мамо, відчуваю, що вже не видужаю і вже ніколи не піднімусь з цього ліжка. Перепрошую тебе за все. Прости мені, мамо...

Мати залилась слізьми, не могла навіть слова промовити, а він продовжував:

– Мамо, покличте отця Миколая. Я дуже хочу висповідатися з цілого життя і прийняти Ісуса у Найсвятіших Тайнах. Від самого дитинства я був для тебе, мамо, тягарем. Скажи мені, чи ти мені прощаєш?.. Не плач, усміхнися, і мені стане легше...

Анна стривоженим голосом сказала синові: "Прощаю!" – і поцілувала його змарніле обличчя. А Володимир знову мовив:

– Мамо, мого Богданчика виховай по-християнськи. Бери його зі собою до церкви. Я хочу, щоб він був щасливий, а щастя може бути тільки з Богом. Я це зрозумів... Прошу тебе, підготуй Любу до св. Сповіді.

Тут до чоловіка підійшла дружина Люба. Він подивився на неї з ніжністю і сказав, благаючи:

– Любо, послухай мене, піди до св. Сповіді. Все розкажи Богові, перепроси Його і ти пізнаєш, який добрий Ісус! Він тобі все простить, якщо щиро покаєшся. А зараз мені прости за все, чим я тебе скривдив.

– Прощаю тобі, – сказала Люба, обтираючи сльози з обличчя.

Ще того дня хворого відвідав священик з Найсвятішими Тайнами. Володя щиро посповідався і прийняв Святі Тайни Причастя і Оливопомазання, а через тиждень помер, відійшовши у вічність.

Великий смуток огорнув матір, але заодно серцем оволоділа якась радість. Через декілька днів після похорону вона прийшла до отця Миколая і сказала:

– Я тепер спокійна, адже мій Володя все-таки примирився з Богом. Мої молитви Бог вислухав і недаремні були мої поїздки до відпустових місць і молитви. Коли ми відмовляли дев'ятницю, я на очах бачила переміну свого сина. Цим я завдячую вам, отче. А оце даю вам пожертву на Службу Божу за упокій мого сина і подяку Богові за Його милосердя до нього. Ми прийдемо на св. Літургію усі. Люба, моя невістка, хоче вперше у житті посповідатися. Я її підготувала до сповіді. Хочемо виконати заповіт Володі.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

НЕБЕЗПЕКА МАГІЇ

Нині, як бачимо, заполонили світ, особливо Україну, різноманітні маги, ясновидці, ворожбити тощо, про яких дізнаємося здебільшого зі засобів масової інформації. Вони обіцяють кожному вирішити радо найскладніші проблеми життя, називаючи себе могутніми рятівниками, які приносять удачу.

Слово "магія" походить від латинського слова "magia" і означає "ворожба", тобто сукупність обрядів, пов'язаних з вірою в уміння людини впливати на природу, тварин і людей. У "Словнику біблійного богослов'я" під словом "чарування/магія" сказано: "Живучи на світі, що пригнічує людину, і зустрічаючись з істотами, які викликають у неї страх чи бажання вплинути на них, людина прагне досягти могутності, бути повелителем божества і володарем своєї долі".

Магія — це гріх проти першої заповіді, який у Біблії виразно засуджений. Один відомий екзорцист каже, що горе людині, яка оздоровлена магом, слугою диявола, бо така людина зв'язується або з демоном, або з магом, і це призводить до серйозних наслідків, більше того, такий зв'язок важко перервати.

Прикро, що сьогодні є чимало книг, які явно суперечать науці св. Церкви: сам бачив у м. Запоріжжі на залізничному вокзалі посібник із чорної магії. Можливо, хтось скаже, що це чудернацькі нісенітниці, та під цим криється жахлива дійсність. В одній книзі автори наголошували, що маги звертаються до якогось "вселенського розуму", а не до Бога. Виникає питання: "Хто є цей "розум"? І доводять автори, що кожному, хто хоч трохи розуміється в окультизмі, відомо, що під такою назвою приховується диявол. "Царство сатани" постійно, безперечно, протидіє Божому Царству. Читаємо у Святому Письмі: "Диявол грішить від початку" (1 Ів 3, 8).

У "Катехизмі Католицької Церкви" мовиться, що магія містить у собі прагнення до панування над людьми, а також бажання увійти в спілку з окультними силами. Св. апостол Павло пише: "Не можете пити чаші Господньої і чаші бісівської; не можете бути учасниками столу Господнього і столу бісівського" (1 Кор 10, 21).

Початки магії знаходимо вже у Старому Завіті. Чарівництво процвітало в усіх країнах, навіть в Ізраїлі. У Біблії є чимало місць, де говориться про запеклу боротьбу проти чарування і магії. Під страхом смерті забороняли різні чарування три великі кодекси Мойсея (пор. Лев 19; Втор 18; Вих 23). Підлягали також карі звичаї, які мали магічний характер, наприклад, ханаанський обряд варіння козеняти у молоці його матері (пор. Вих 23, 19). Відрадно, що в численних текстах описана і перемога божественної сили над непокірними чарівниками. Довідуємось, що ворожбитів могутньою рукою переміг праведний Йосиф (пор. Бут 41).

Магія поширювалася інтенсивно і в середньовіччі. Св. Іван Золотоустий у своїх повчаннях "Про тих, що лікують хвороби чаклуванням" строго застерігає, що не вільно ходити до ворогів Божих. І ті, котрі користуються їхніми послугами, помирають передчасно та потрапляють у вічні страждання.

Ми не можемо легковажити буллами таких видатних Папів, як, наприклад, Інокентія VIII, Адріана VI, а передусім славною буллою про магію великого Сикста V (1585). У 1777 році відомий вчений Гаен видав знаменитий науковий твір про магію, в якому подав опис різних спіритичних феноменів, приписуючи їх сатані. До речі, про вплив демонських сил на діла цього світу в 19 ст.

говорять також визначні європейські вчені, які наводять у своїх творах безліч магічних діянь, яких самі були свідками, приписуючи їх демонічній силі.

Християни повинні врешті-решт збагнути, що "усяке вдавання до чаклунства або чародійства, за допомогою яких намагаються заволодіти окультними силами, щоб поставити їх собі на службу й отримати надприродну владу над ближнім, – навіть щоб цим забезпечити його здоров'я, – вступає у важку суперечність із чеснотою релігійності. Ці практики засуджуються ще більше, коли вони супроводжуються наміром зашкодити іншому або коли йдеться про втручання демонів" ("Катехизм Католицької Церкви").

Отож, довіряймо щиро завжди Господеві й душпастирям, поступаючи згідно з Біблією, бо "у словах Священного Писання перебуває Господь, присутність Якого злі духи витримати не можуть" (св. Атанасій). Не вдаваймося до магії, яка була для Фрейда ознакою неврозу, для Юнга – психологічною протекцією, для вчених – шахрайством, а для християнських науковців – дією сатани.

Пам'ятаймо про слова пророка Ісаї: "Горе тим, що зло називають добром, а добро — злом; що з пітьми роблять світло, а зі світла – пітьму" (пор. Іс 5, 20). Нехай Всемогутній Господь допоможе нам застановитися над цією небезпекою для наших душ і укріпитися у нашій вірі, щоб ми відвернули свої серця від зла, яке з усіх сил намагається заволодіти нашими безсмертними душами.

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

ДЕКАЛОГ ЧЛЕНІВ ХРИСТИЯНСЬКОЇ СІМ'Ї

1. Віруй у Бога й живи Його словом, люби всіх членів своєї сім'ї як себе самого, щоб могти любити інших людей.

2. Люби і поважай с амого себе, довіряй усім членам своєї сім'ї і старайся жити з ними у любові, мирі й злагоді.

3. Знайди час, щоб розважитись разом зі своєю сім'єю, бо спільні розваги взаємно зближають членів сім'ї.

4. Батьки! Виховуйте своїх дітей, не підвищуючи голосу і не застосовуючи жорстоких методів виховання, бо хто вживає прута, щоб навчати, – навчає насилля.

5. Бери участь у житті парафіяльної і громадської спільноти разом зі своєю сім'єю, уникаючи впливу злого товариства і шкідливих розваг, які ведуть до насильства.

6. Старайся мирно вирішувати конфліктні ситуації у сім'ї, бо навіть найважчі проблеми можуть стати нагодою до нового і корисного для всіх досвіду.

7. Ділися щиро своїми як радісними, так і сумними пережиттями, даючи іншим членам своєї сім'ї чинити так само.

8. Стався з пошаною до членів своєї сім'ї, які не поділяють твоєї думки, і дай їм змогу висловити свої погляди.

9. Намагайся своєю поведінкою давати добрий приклад, бо слова – повчають, а діла – переконують.

10. Проси прощення, коли образиш кого-небудь із членів своєї сім'ї і прощай з усього свого серця тим, які образили тебе, бо прощення і примирення – це найбільший жест любові, на який людина спроможна здобутися.

ДОБРЕ ВИХОВАННЯ

Один славний професор баварського університету розказав ось таку пригоду зі свого власного життя:

Раз у неділю (а пішов мені тоді сьомий рік) стояв я собі пополудні на невеличкім горбочку перед церквою. Аж тут нараз прибігає гурток веселих хлопчиків і давай мене кликати:

"Ходи, Петрусю, з нами, нарвемо собі гарних квітів у городі старого ткача".

Мене не треба було довго просити, а якийсь старший хлопець ухопив мене за руку і ми скоро побігли разом.

Нам треба було обережно скрадатись сусідськими городами, перелазити багато плотів, але таки накінець добралися ми щасливо до славного ткачевого квітника, де росли прекрасні нарциси. Тоді кожний із нас нарвав собі тих біленьких квіток, скільки хотів, а мені добрі хлопці ще й своїх нарцисів понадавали, так що ввечері вернувся я додому з великим оберемком гарних квітів.

Мама, зауваживши квітки, глянула на мене гострим поглядом і спитала:

"Звідки в тебе ці квітки, Петрусю?".

"Ми нарвали їх у городі старого ткача", – відповів я.

Мама нічого мені на це не відповіла, але я бачив, що вона тими квітками не втішилась. Мені стало ніяково й я пішов у другу кімнату; там саме сидів батько, читаючи якусь книжку. Глянув на мене й на мої квітки, але так якось холодно, так суворо, що в одній хвилі мої чудові, запашні нарциси обридли мені невимовно і я нараз почув, що вони пахнуть гріхом. О, як дуже хотілось мені кинути їх тоді геть далеко від себе! – але перед гострим батьковим поглядом я не міг на це відважитись. Поклав я, отже, свого букета в самім куточку на столику. Батько довгенько приглядався до мене.

"Ходи сюди, Петрусю!" – сказав накінець.

Я приступив ближче.

"Звідки в тебе ці нарциси?".

Почувши таке питання, я увесь почервонів і довго не міг до слова прийти. Накінець видусив я з себе насилу ось таку відповідь:

"З нашого городу".

"У нашім городі немає таких нарцисів", – сказав батько дуже сердито: "Звідки вони у тебе?".

"Сусід Богдан дав мені їх".

Батько взяв мене за руку й, уважно глянувши в очі, сказав:

"У сусіда Богдана немає нарцисів. Скажи правду: де ти їх набрав?".

Ледь стримуючи сльози, я признався щиро у всьому. Тоді батько сказав:

"Коли недавно Михась (сусідський син) забрав у тебе м'ячика, чи тобі це приємно було?".

"Ні!".

"І коли ти його питав, чи не бачив він твого м'ячика, то він не тільки не признався, а ще й хотів у тебе вмовити, що ти кинув свого м'ячика в криницю; а на другий день ти сам ясно бачив, що він твоїм м'ячиком бавиться... Ну, скажи: чи тобі це подобалося".

"Ні!".

"Тобі так страшно це не подобалось тоді, що ти, ввесь червоний від обурення, прибіг до мене й просив, щоб я Михася добре палицею набив, бо Михась

дуже лихий хлопець і брехун. А я тобі виразно сказав тоді: "Уважай, Петрусю, і Господа Бога проси, щоб і тобі самому не впасти колись у такий гріх!". Зрештою, ти мені сам позавчора розказував, як то пан учитель хвалив тебе, що ти так гарно вивчив десять Божих заповідей; ану, скажи мені сьому заповідь!".

"Сьома заповідь: "Не кради!" – відповів я.

Батько протяжно повторив цю заповідь, вияснив мені її і накінець сказав:

"М'ячик, що його Михась у тебе забрав, належав тобі, а не Михасеві, і коли він крадькома того м'ячика взяв, то скажи мені: що він тоді зробив?".

Я потиху відповів:

"Він украв".

"А тепер слухай уважно", – казав далі батько: "Нарциси, що в городі старенького ткача росли, були його власністю, а не твоєю. І коли ти без його відома й позволення потайки ці нарциси нарвав, то скажи: що ти властиво вчинив?".

Почувши це; я настрахався й насилу спромігся на коротку відповідь:

"Я вкрав".

"А коли Михась тобі говорив, що твого м'ячика не брав і що ти сам йото кинув у криницю, то він, розуміється, збрехав. За це ти тоді дуже на нього сердився і зовсім слушно, бо брехня – це бридкий гріх і велика ганьба. Наш Божественний Спаситель називає самого диявола "батьком брехні". І коли я тебе запитав, звідки в тебе ці нарциси, а ти мені відповів, що вони з нашого городу, а потім сказав, що тобі їх сусід дав, то скажи: що ти тоді вчинив?".

Важко було мені признатися відверто у брехні і я хотів знайти якесь інше слово, трохи приємніше для вуха й не таке осоружне; однак, батько сильно тиснув на мене, так що я мусив відповісти:

"Я збрехав".

А батько казав мені далі:

"Так, ти збрехав переді мною, твоїм рідним батьком, що так сердечно тебе любить; але чи не знаєш ти, що всюди, де б ми не були, Господь Бог є біля нас, бачить нас і чує, і святі Його ангели нас бережуть? Отже, не тільки переді мною, твоїм рідним батьком, але й перед самим Господом Богом і Його святими ангелами ти допустився крадіжки, а потім ще нікчемно збрехав. Тому сьогодні й узавтра частенько до Господа Бога щиро говори: "Ох, Ісусе дорогий! Я тяжко згрішив перед Тобою! Я вчинив крадіж, а ще й батька рідного обдурити хотів. Прости мені, Господи, ці гріхи! Дай мені, Боже, серце чисте, дай мені ласку, щоб ніколи вже не сталося зі мною таке нещастя".

Почувши це, я сильно розплакався, а батько сказав:

"Ти гірко плачеш тепер, і добре робиш, бо гріх направду гіркий. Господь Бог показує це ясно карами за гріхи. Діточок карає Господь Бог за гріхи рукою родичів, щоб добре запам'ятали, який гіркий є гріх. Ось там за великим годинником лежить мій прутик, принеси мені його!".

Я приніс і піддався заслуженій карі; але та кара не боліла мене так, як саме переконання, що я Господа Бота образив і свого рідного батька засмутив.

З тієї хвилі я завжди бридився всякої брехні. Не раз іще пізніше трапилось, що я чим-небудь провинився і батько вже хотів мене карати, але тому, що я до всього щиро признавався, то він мені завжди прощав, кажучи: "Тому, що ти провини свої щиро визнаєш і за них жалуєш, я тобі ще цей раз усе прощаю".

З часопису "Голос Христа Чоловіколюбця"
(№2, квітень-червень, 1995 р.)

СВЯТА ТАЙНА

Надходив вечір тихою ходою,
Зібрав Христос разом Своїх учнів,
Вино і хліб ділили між собою,
Ісус найбільшу Тайну їм повів:

"Ви для спасіння із цієї чаші пийте –
То Кров Моя, що ллється за гріхи,
І Тіло в виді Хліба всі спожийте –
За вас ламається воно у всі віки".

І ще додав: "На Мій чиніть це спомин,
Бо хто спожиє Тіло й Кров Мою,
Не матиме вже сумнівів оскомин,
Блаженно житиме в небесному раю".

Часи минали, Тайна крізь століття
Дійшла до нас, її сповідників –
Крізь біль розчарувань й душевні лихоліття
Йдемо до неї, вмившись від гріхів.

І просимо Всевишнього в молитві
Замешкати в оселях наших душ,
Щоб в суєті життєвій і гонитві
До Нього все спішили ми чимдуж.

Оксана ВАСИЛІВ,
студентка ЛНУ ім. І. Франка

ІСУСЕ НАШ МИЛИЙ!

Ісусе наш милий!
Хочем серцем до Тебе торкнутись.
Ісусе наш милий!
Прости нам вічні гріхи.
Дай прозріння душі,
Поможи всі провини збагнути,
Взяти хрест свій і з Тобою іти!

Ісусе наш милий!
Нам несила з Тобою зрівнятись,
Ми в покорі схиляємося
До Твоїх ніг.
Спасителю світу!
Поможи хоч з гріхів нам піднятись,
Щоби ран не тривожить Твоїх!

Ісусе наш милий!
Ми благаєм за землю і море,
Людям хліб дай насущний щодня.
Спасителю світу!
Втопи людське горе
І будь з нами в дорозі життя!

Галина БРЕСЛАВСЬКА,
с. Кропивник на Івано-Франківщині

У ВИРІ НЕСПОДІВАНОК

... Подякувавши оливці за гарний повчальний сон, Джинджик (так звали ослика) попрощався з нею і почимчикував навпростець краєм кам'янистої дороги, нагнувши злегка свою брунатну голівку. Час від часу він був змушений зупинятися, щоб відхекатися і набратися сил для подальшої дороги. У дзеркалі свідомості все ще відбивалися ті незабутні події, пов'язані з наказом первосвященика Каяфи знайти хрест для Спасителя, про які йому уві сні нашептало оливкове деревце.

Джинджик мав намір провідати свого товариша: чув неприємну вістку, що його здолала жахлива хвороба, тож він потребує чиєїсь безкорисливої допомоги. Ослик щиро просив у Всевишнього наснаги, щоб дістатися туди щасливо і якомога скоріше.

Угорі вередливе птаство завело гучну пісеньку про далекі країни, моря, неосяжні океани... Маленькому віслюкові зробилося навіть трохи ніяково через те, що мусить постійно триматись горбистих низин. Стало сумно, що він повинен волочити по землі свої кволі ніжки і перебувати у численних небезпеках. Враз йому заманулося перетворитись у прудку пташку і ширяти понад цією землею, не відчуваючи надокучливої втоми.

Джинджик, помріявши, нарешті збагнув, що оманливі сподівання ніколи не втіляться у реальність. Господь бажає, щоб він, будучи саме таким, яким він є, довершив низку величних і добрих діл. Також йому згадалася одна дідусева повчальна розповідь про те, що теперішнє земне життя схоже швидше на рухливий човник, довкола якого багато небезпек, а не на тривале безпечне помешкання. Тому треба більше глядіти у височінь – Царство Творця, а не, навпаки, заглядатися на зрадливу красу дочасного світу, що брехливо кличе за собою.

Минаючи малого ослика, дехто з перехожих вельми дивувався: самотніх віслюків на шляху побачиш не часто. Густо насаджені балакучі пальми схиляли перед ним у поклоні розлогі віття, цілуючи ніжно розгладжені скроні непосиди. Південний вітрюган дарував раз у раз щедру теплінь, від якої ворушилася задоволено рухлива мордочка. Ніщо не наважувалося затьмарити радості жвавого віслюка.

Через деякий час Джинджик запримітив, що вдалині на дорозі старий господар голосно лається, розмахує на всі боки батогом, б'ючи його побратима-осла. Малий віслюк від побаченого й почутого стрепенувся, наче листок осики від подиху вітру, і, набравшись сміливості, підбіг до осла і прошепотів: "Друже, чому ти стоїш, немов укопаний, не бажаючи тягнути цих лантухів?". "Я, – відповів винуватець гніву господаря, – прагну доказати своєму панові, що маю теж, як і він, власну ослячу гідність. Він на мене завжди кричить, а те, що мені миліші слова лагідні, а не гострі та лайливі, то він не хоче зрозуміти".

Джинджик почав йому переконливо говорити, що варто піти на перемир'я. Нагадав, що риса впертості, яка їм притаманна, частенько викликає у інших сміх і злість. "Ти ж маєш удосталь сили та енергії, якою тебе наділив Господь, аби доставити без вагань ці невеликі міхи до оселі свого власника", – зазначив вкінці Джинджик. І переказав йому слова свого дідуся, який колись чув, як Христові послідовники часто повторювали слова св. апостола Павла: аби ті, що не працюють, щоб і не їли. Впертий сердега, важко зітхнувши, подякував за доречне братнє напімнення і подався далі, більше не скаржачись на свою долю.

Малий герой звернув тихцем з великого шляху на вузьку польову стежину, навіть не зауваживши, що старий господар його нового знайомого дивився пильно йому услід, не мігши збагнути, чому норовистий підопічний тепер так рвійно тягне товар, не зупиняючися через кожні два метри.

А Джинджик тим часом зривав похапцем рясні суцвіття запашних польових рослин, весело підстрибував і страхав гострими зубками різноманітних завзятих метеликів та бджілок, відчуваючи себе можновладним володарем тутешніх місцин та пам'ятаючи водночас, що вся ця пишна врода земельки виплила колись із щедрих рук Небесного Отця. Про це йому часто нагадувала його мама Лиска. Підкріпившись і намилувавшись чудовими краєвидами, малий вісльок перебував тепер у пошуках жаданої криниці, щоб хоч трошки відсвіжити свої засохлі від денної спеки губки, котрі вже половину днини не торкалися живильної водиці.

Раптом перед осликом промайнула згорблена постать літньої жінки, що з неабияким зусиллям несла до хати великий жбан води. Вісльок, довго не задумуючись, чимдуж метнувся до того жбана, хутко встромивши туди спраглу мордочку. Бабця, не зрозумівши, що відбувається, мало не випустила глек з руки, а Джинджик, зрозумівши, що він вчинив, завмер на місці, немовби якийсь камінь.

Незнайома, оговтавшись, заявила: "Яке ти, нерозумна тварино, мала право отак поступати? Хто тебе, хулігане, виховував?". Малий Джинджик, після усвідомлення своєї вини, тихо відрік: "Вибачте мені, люба пані. Обіцяю, що більше так не читинитиму...". Ставши на задні ніжки, він лизнув її шершавим язичком і понуро побрів утореною стежкою.

Гірка досада тривалий час ятрила серце малого ослика, сповнюючи його неспокоєм. До цього часу подібного з ним ніколи не траплялось. Та й мама навчала, що у будь-яких обставинах потрібно мати замилування тільки в добрих прикладах інших, зокрема однолітків, а тут він поступив якось дивакувато. Та був свідомий того, що це дитячі пустощі, витівки не зі злої волі. Так розмірковуючи, малий бешкетник ледь не розтоптав розніжену гадюку, яка лежала зигзагом на витоптаній стежині. Змія, злякавшись, зчинила великий галас, заверещавши на всю околицю: "Телепню недолугий, дивися, де лізеш. Забирайся звідсіля мерщій, бо зараз зжену тебе з цього світу...".

Джинджик спочатку затамував подих, а потім мовив: "Простіть мені, вельмишановна пані, адже я не бажав завдавати вам цієї прикрості й не зауважив, що ви тут причаїлись...". Проте ядовита гадюка лихословила й злісно говорила, щоб той не вдавався до виправдовувань, що сильно збентежило ослика. "Боже, чому так є, що одні керуються добротою і прощенням, а інші – злом і кривдою? Вчини, мій найпевніший та найкращий Заступнику, щоб між усіма Твоїми створіннями запанували любов та злагода", – так міркував добрий ослик, звертаючись до Господа. Просив ще Його, аби Він вибачив злобній змії за її твердосердя і пихатість.

Малий вісльок хотів забути той неприємний випадок, прислухаючись до дзвінкого голосу безхатька-вітру, що силкувався взяти його на свої кремезні крила і понести у високе захмар'я. Між собою гомоніли рясноlисті дерева про пригоду ослика з гадюкою. Враз Джинджик з радістю запримітив, що йому перегородила шлях річка, яка тихо у літній день дрімала в ясних променях теплого сонечка, накрившись довжелезною ковдрою прохолоди, що її подарували річці великі кущі.

Віслюк вирішив знайти якусь кладку, щоб мати змогу перейти на другий берег ріки, котрий таємниче манив до себе. Джинджик швидко відшукав кладку і почав поволі нею пересуватися. На лихо, на самій середині йому пішла обертом голова і він стрімголов полетів донизу. Ослик мало вже не сховався навіки під периною холодної річки, яка роздратувалась і стривожилась через те, що їй перервали відпочинок. Вона, розгнівавшись, хотіла жбурнути малим мандрівником до стрімкої скелі, та потім, змилувавшись, передумала.

Ослик здався цілковито на волю Божу, хоча перед його очима вже єхидно реготала люта і невблаганна смерть, розпустивши свої довгі коси. Вода несла Джинджика навмання і йому пригадалася ще одна розповідь дідуся про св. Павла, корабель якого також несла вода під час великої бурі. Апостолові тоді сказав ангел: "Бадьортеся, ніхто з вас життя не втратить". Ослик почав взивати до Господа про порятунок, Який вислухав його благання, бо вже під вечір того дня йому вдалося щасливо вибратися на берег.

Джинджик уперше пережив таку пригоду в своєму житті. Здавалося, що смерть зловила його і безжально не бажала випустити його зі своїх немилих міцних обіймів... Та всевидячий Бог опікувався своїм створінням, врятувавши його від певної смерті.

Щасливий віслюк примостився на сонячній місцині, вирішивши трошки перепочити та відійти від усього, що він пережив цього дня. Помалу висихав... Змикались повіки... Щезала тривога... Йому приснився сон...

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

ДИТЯЧІ ДАРИ ДЛЯ ІСУСА

Вийшли діти у садок
І з'явивсь дерев рядок.
– Для кого алейка та?
– То для оченят Христа.

Взялись дружно малюки
І підлили всі квітки.
– Для кого квітка ота?
– То для рученят Христа.

Віднайшли в ліску струмок,
Розчищали від гілок.
– Для кого чистінь ота?
– То для ніженьок Христа.

Весело в колі діток –
Зачали пісні й танок.
– Для кого пісня ота?
– То для Серденька Христа.

Людмила ОПРИШКО,
с. Завадів на Львівщині

ДУШІ ЇХ У БЛАЖЕНСТВІ ПЕРЕБУВАТИМУТЬ

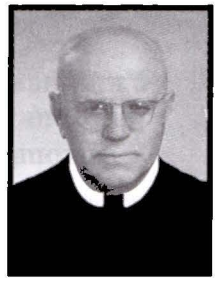

24 травня 2004 року на 88-му році життя, 62-му році священичого і 34-му році монашого служіння у Львові відійшов до вічності о. Іван Йосиф Новак, ЧСВВ.

Він народився 9 вересня 1916 року в українсько-польському селі Добковичі (нині Польща) у побожній родині, де виховувалося окрім нього ще троє дітей.

Після успішного навчання у початковій школі батьки віддали сина Йосифа до польської гімназії у Ярославі, яку він закінчив у 1936 році. З 1936 по 1939 роки навчався у Духовній семінарії в Перемишлі, але змушений був перервати ці студії внаслідок війни. З 1939 по 1942 роки працював бухгалтером у Ярославі (Польща). 21 червня 1942 року був висвячений на диякона, а 27 червня 1942 року – на священика владикою Йосафатом Коциловським, ЧСВВ (нині блаженний УГКЦ). Одразу після свячень вісім років служив парохом у с. Стара Сіль (нині у Старосамбірському р-ні на Львівщині).

У 1950 році о. Йосифа Новака заарештували, але на допитах не могли йому нічого закинути. Причин для його засуду в енкаведистів не було, тому він був просто вивезений в Асиновський р-н Тамбовської обл. у Росії. Туди приїхала добровільно також його мати. У Сибіру він виконував різні роботи в лісництві, а також працював бухгалтером. Після ревних молитов матері о. Йосифа до Пресвятої Богородиці кадебіст приніс їм одного дня 1959 року повідомлення про їхнє звільнення.

У 1960 році він не зміг отримати прописки на Львівщині. Один добродій приписав його в с. Мар'янівка Горохівського р-ну на Волині. Тут о. Йосиф працював на цукровому заводі аж до 1976 року. Отримавши окреме житло, він міг спокійніше служити св. Літургію та їздити на Радехівщину, бо на Волині в основному були православні. 8 червня 1965 року він був реабілітований.

У 1976 році один родич приписав його у м. Новояворівську Львівської обл. Відтоді о. Йосиф підпільно служив в інших селах та містах Львівської та Тернопільської областей.

До підпільного новіціяту Василіянського Чину він вступив 1 січня 1970 року, отримавши нове ім'я – Іван. Перші монаші обіти склав 1 січня 1972 року, а вічні – 1 січня 1975 року.

З 1989 року о. Іван постійно жив і працював у Святоонуфріївському монастирі у Львові. Тут він виконував обов'язки сповідника, а з 1992 по 1996 роки – провінційного консультора. Аж до 1998 року в усі неділі та свята о. Іван відправляв Служби Божі для дітей та молоді, а серед тижня надавав духовну обслугу сестрам Василіянкам у Львові та у с. Суховоля на Львівщині. Він дуже добре проповідував та проводив змістовні реколекції. Він відзначався простодушністю і здоровим гумором. Добре знав німецьку і латинську мови.

Отець Іван Новак любив книжки, тому переклав з польської мови книгу Еміля Нойберта "Мій ідеал Ісус, Син Марії", яка вийшли друком у відродженому василіянському видавництві. 10 жовтня 1997 року Святіший Отець нагородив його грамотою за вірність св. Церкві і Апостольському престолу.

Отець Іван Йосиф Новак, ЧСВВ похований 25 травня на цвинтарі у с. Малехів біля Львова.

Вічна йому пам'ять!

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 25.05.2004
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер".
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2004

ЗМІСТ

Слово редактора 161
Наміри Апостольства молитви на червень 162
Наміри Апостольства молитви на липень 164
К'яра Любік
"Слово життя" 165
о. Ігор Яців
Освячено монастир отців Редемптористів 167
Молодіжний центр ім. св. Івана Боско 167
Професія довічних обітів 168
о. Ігор Яців
Туринська плащаниця повернулася до Мінська 168
Віра Арів
Мати всіх народів 169
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Літо – пора прощ 171
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Перший і останній дзвінок 172
о. д-р Валентин Позаїч
Клонування людей 173
о. Ігор Яців
Свята Тайна Покаяння (1) 175
Віра Арів
Довгий шлях до Бога Робінзона Крузо 177
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Пізнайте, який добрий Ісус! 180
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Небезпека магії 183
Декалог членів християнської сім'ї 184
Добре виховання 185
Поетична сторінка 187
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
У вирі несподіванок 188
Людмила Опришко
Дитячі дари для Ісуса 190
Душі їх у блаженстві перебуватимуть 191

На обкладинці: блаж. препмуч. Віталій Байрак, ЧСВВ (автор ікони Володимир Свідерський).

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ДИТЯЧА ЗАГАДКА "ВИБЕРІТЬ СЛОВО"

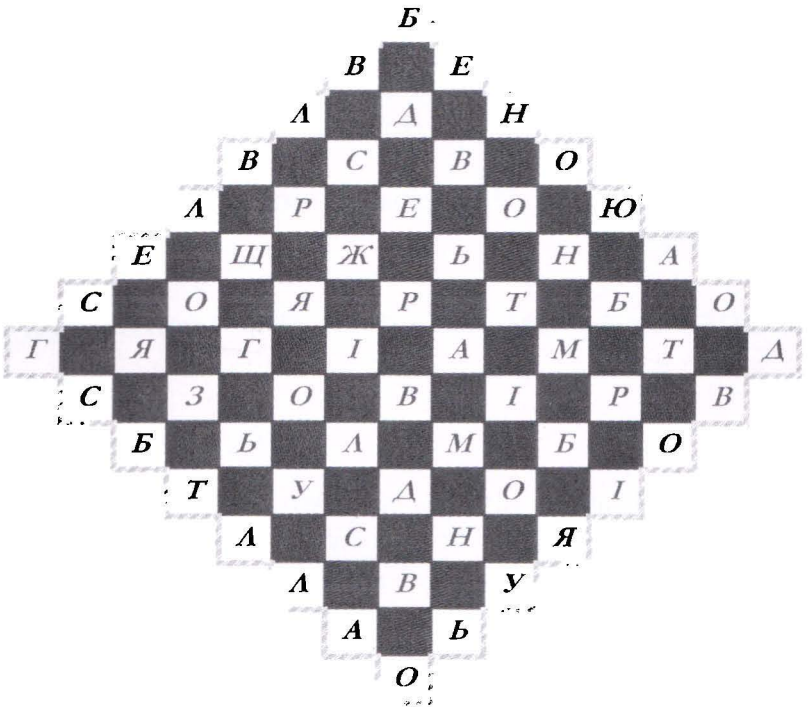

Слід вгадати і віднайти потрібне слово, вибираючи необхідні букви з малюнка і замальовуючи їх певним кольором. Таким чином утвориться 11 різнокольорових слів.

1. Є один … , що все створив і всім управляє.
2. Нехай буде … твоя як на небі, так і на землі.
3. Одна з Божих чеснот.
4. Пам'ятай … святий святкувати.
5. Свята Тайна.
6. Бог є справедливий Суддя, що за … нагороджує, а за зло карає.
7. Дар Святого Духа.
8. У заборонені часи … і забави не влаштовувати.
9. Моральна чеснота.
10. Божа … є необхідна для спасіння.
11. Один із плодів Святого Духа.

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд "Веди нас, Маріє, веди", вміщений у ч. 5 за 2004 р.:

1.Люд. 2.Любов. 3.Ворог. 4.Бог. 5.Голос. 6.Поміч. 7.Доброта. 8.Зірниця. 9.Щастя. 10.Батько. 11.Поклін. 12.Сонце. 13.Омофор. 14.Неволя. 15.Віночок. 16.Вінок. 17.Хвала. 18.Хвилина. 19.Колос. 20.Ангел. 21.Родина. 22.Церква.

Блаженний преподобномученик Віталій Байрак, ЧСВВ народився 24 лютого 1907 року в с. Швайківці на Тернопільщині. 4 вересня 1924 року вступив до монастиря отців Василіян.

Був рукоположений на священика 13 серпня 1933 року. В 1941 став ігуменом Дрогобицького монастиря. 17 вересня 1945 року органи НКВД заарештували його, а 13 листопада того ж року його було засуджено на вісім років позбавлення волі з конфіскацією майна.

Загинув перед Пасхою 1946 року внаслідок сильного побиття у Дрогобицькій тюрмі.

Терпіння чашу випив до краплини

Присвячується
блаж. Віталію Байраку, ЧСВВ

Засяяв нам ти, як святої віри
Світильник ясний сяє у пітьмі.
Твій світлий образ в пам'яті лелієм,
Вірші й акафісти скадаємо тобі.

Невтомним був ти воїном Христовим,
Й Божого слова щедрим сівачем.
Боровся з ворогом ти своїм сильним словом,
Воно було в твоїх руках мечем.

Новіціят у Крехові, там Лаврів
Прийняв пізніше тебе в монастир.
Добромиль буде завжди пам'ятати
І Кристинополя ти був люблячий син.

А потім були студії у Жовкві,
Дрогобич, де загинув Йоаким.
Ним розпочату місію продовжив —
Тепер блаженний в небі разом з ним.

Терпіння чашу випив до краплини,
Та не покинув рідної землі.
Ти на "Бригідках" у тюрмі загинув,
Уклін тобі складаєм до землі.

О мученику Святотроїцький великий,
За тебе линуть просьби до Отця.
Твоїм ім'ям прославився Дрогобич,
Ти гідний в Бога святості вінця.

Любов ДІВЧУР